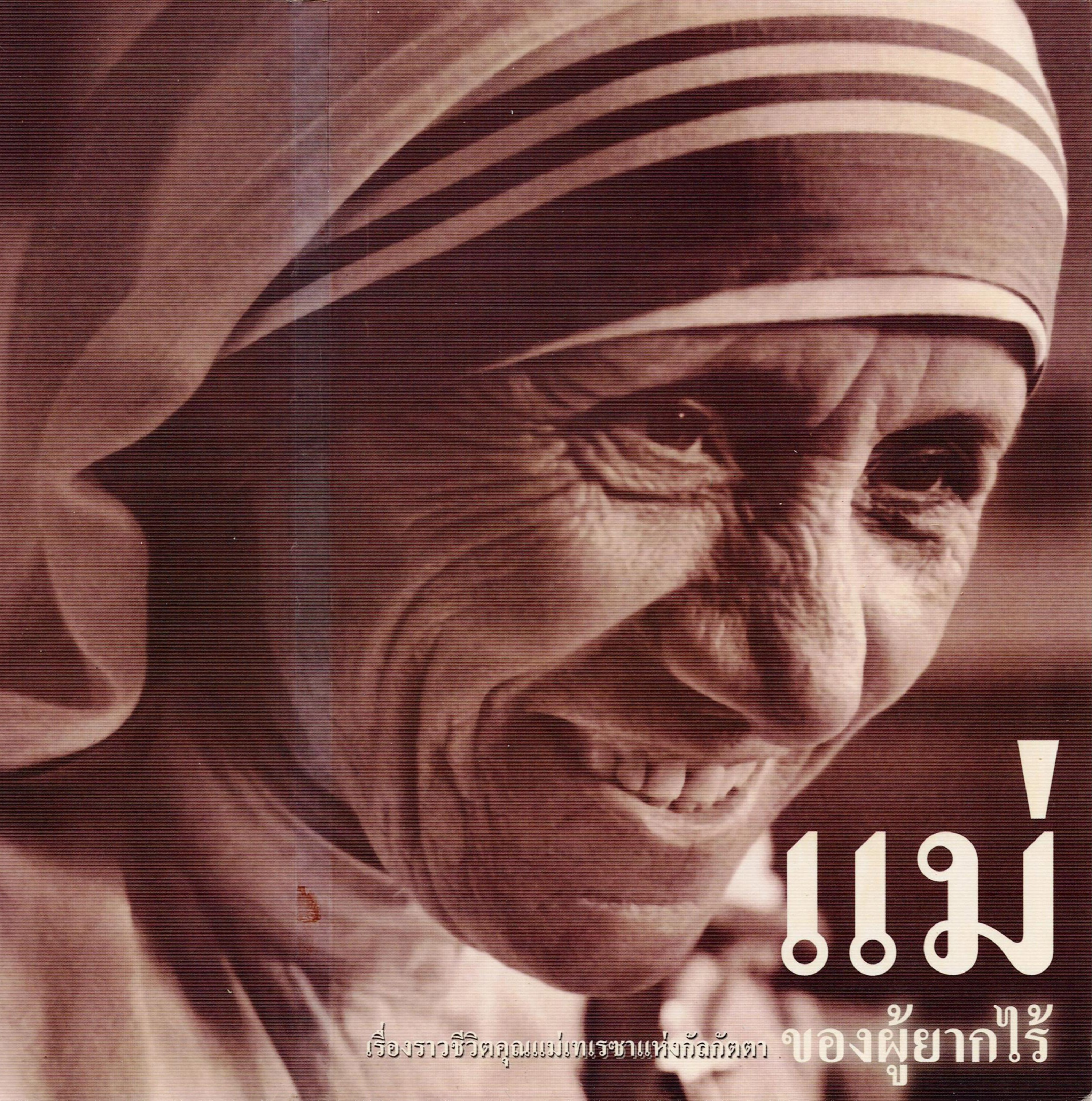

แม่
ของผู้ยากไร้
เรื่องราวชีวิตคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา

เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี 2 เมษายน 2547 ครอบครัวกิจพานิชมีความประสงค์ที่จะมอบหนังสือ *แม่ของผู้ยากไร้* ให้แก่ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลเนื่องในวันคล้ายวันพระราชสมภพ และเพื่อเป็นอภินันทนาการแก่ผู้มีจิตกุศลทุกท่านที่มาร่วมบริจาคโลหิต โดยเชื่อมั่นว่าหนังสือ *แม่ของผู้ยากไร้* เล่มนี้มีเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน และช่วยส่งเสริมก่อให้เกิดจิตสำนึกในคุณค่าและความสำคัญของสถาบันครอบครัว อันเป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์สังคมที่ดีต่อไป

ครอบครัวกิจพานิชจึงขอมอบหนังสือ *แม่ของผู้ยากไร้* จำนวน 10,000 เล่ม ให้แก่ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ สภากาชาดไทย เพื่อดำเนินการตามความประสงค์ต่อไป.

บริษัทศรีกิจพานิช จำกัด

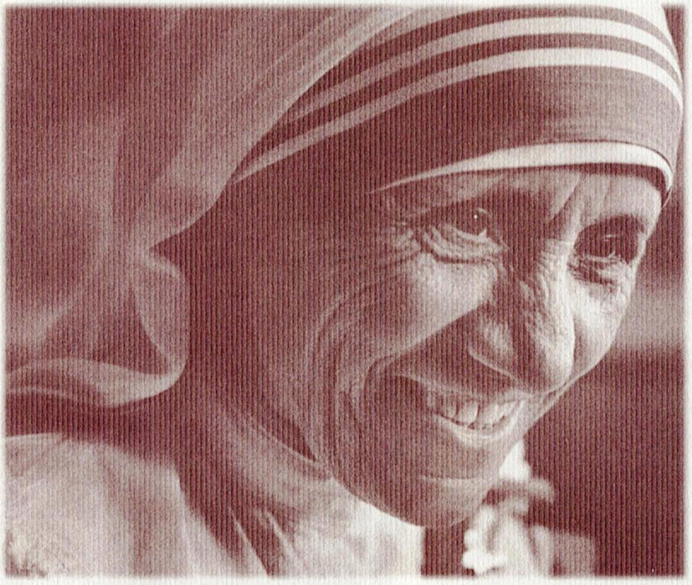
แม่ของผู้ยากไร้

โดย คุณแม่เทเรซา แห่งกัลกัตตา

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2547

ISBN 974-7233-74-6

ครอบครัวกิจพานิช พิมพ์แจกเป็นบรรณาการ

แม่ของผู้ยากไร้

...ภาวนา

โปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าเป็นท่อธารนำสันติ
ที่ใดมีความเกลียดชัง
...โปรดให้ข้าพเจ้านำความรัก
ที่ใดมีความบาดเจ็บของหัวใจ
...โปรดให้ข้าพเจ้านำการอภัย
ที่ใดมีความสิ้นหวัง
...โปรดให้ข้าพเจ้านำความหวัง
ที่ใดมีความมืดมน
...โปรดให้ข้าพเจ้านำความสว่าง
ที่ใดมีความทุกข์โศกเศร้า
...โปรดให้ข้าพเจ้านำความสุขยินดี

โปรดบันดาลให้ข้าพเจ้า เป็นผู้ให้ความบรรเทา...
มากกว่ารอรับความบรรเทา
ให้ความเข้าใจ...มากกว่ารอรับความเข้าใจ

เหตุด้วย...ในการให้ ข้าพเจ้าจะได้รับ
ในการให้อภัย ข้าพเจ้าจะได้รับการอภัย
ในความตาย ข้าพเจ้าจะได้รับชีวิต

ฟรานซิส อัสซีซี

แม่ของผู้ยากไร้

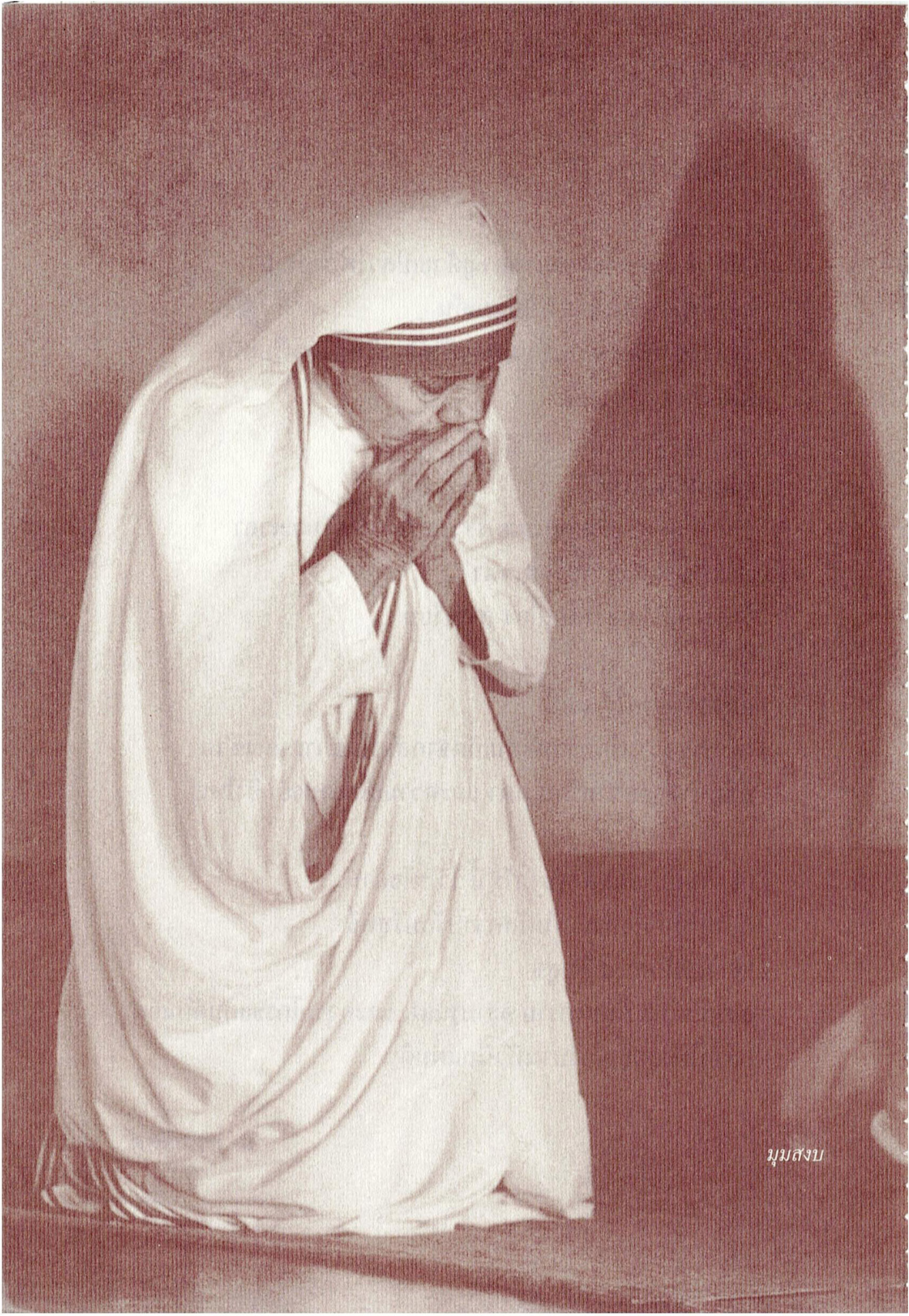
แม้ผืนแผ่นดินจะถูกเผาผลาญด้วยเปลวไฟสงคราม
ความรุนแรง และความโกรธแค้น
แต่สายธารแห่งความรักเมตตาที่ได้ไหลรินตั้งแต่เริ่มแรก
มิได้เหือดแห้งหายไป

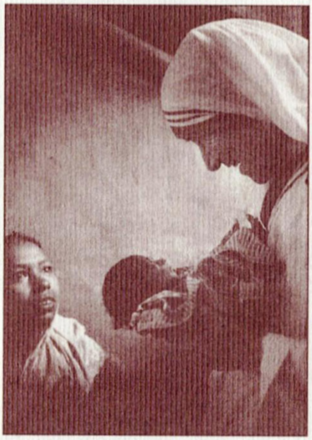
แม้แผ่นดินผืนนี้
จะแห้งแล้งรอยยิ้ม และแตกร้าวในบางช่วงจังหวะเวลา
แต่ธารน้ำแห่งความรักเมตตา
ยังคงไหลรินอย่างต่อเนื่อง สงบเงียบ

แม่ของผู้ยากไร้ เล่มนี้
ได้บรรจุความรักบริสุทธิ์อันเกิดจากสัมพันธภาพแห่งชีวิต
ที่ชุ่มฉ่ำด้วยความรักเมตตา และความเอื้ออาทรอันยิ่งใหญ่

อยากมอบ *แม่ของผู้ยากไร้* นี้ ไว้ในใจท่าน
อยากให้หัวใจท่าน สัมผัสความรักบริสุทธิ์
และพบกับความอิ่มสุข
อยากให้เปลวไฟสงคราม ความรุนแรง และความโกรธแค้นดับมอด
อยากให้รอยยิ้มเบ่งบานทั่วผืนแผ่นดิน

น. สาราจิตต์

มุมสงบ

สารบัญ

แม่ของผู้ยากไร้

แม่ของผู้ยากไร้

ผู้ยากไร้

แม่รู้จักเมืองไทยไม่มากนัก แม่ไม่ทราบว่ามีผู้คนมากไหมที่อดอยาก แต่แม่เชื่อว่า บ้านเมืองของลูกยังคงร่ำรวยทางวัตถุ อย่างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่นๆ ในโลก

แต่ถ้าลูกยอมให้มีการทำแท้งในบ้านเมืองของลูก ลูกก็อาจกลายเป็นผู้ที่ยากจนยิ่งในด้านจิตใจ ยากจนมากจนถึงกับกลัวเด็กๆ ที่จะเกิดมาดูโลก จนกระทั่งตัดสินใจให้พวกเขาต้องตาย

เราอยู่ในโลกที่มีความหิว มิใช่หิวข้าวปลาอาหาร แต่หิวความรัก ผู้คนมากมายรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ต้องการ ไม่ได้รับความรัก ไม่ได้รับการเอาใจใส่ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เรามีภารกิจ

มากเกินไป เราไม่มีเวลาแม้แต่จะยิ้มให้กันและกัน เรามีเวลาน้อยลงที่จะสวดภาวนาด้วยกัน

เรามีเวลาน้อยลงที่จะอยู่ร่วมกัน ที่จะสนองตอบความต้องการที่อยากจะเป็นเพื่อนกันและกัน

ความเปลือยเปล่ามิใช่ต้องการเพียงแค่เสื้อผ้าคลุมกาย ความเปลือยเปล่านั้นต้องการศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งผู้คนมักสูญเสียไป ศักดิ์ศรีนั้นเรามักจะนำไปจากคนจนอย่างอยุติธรรม เราคิดว่าคนพวกนั้นไร้ประโยชน์และหมดหวัง เรามีคำอธิบายขยายความถึงคนยากจนอยู่มากมายหลายคำทีเดียว! นี่แหละเป็นความเปลือยเปล่าแท้จริงของโลกเราในเวลานี้

ความเปลือยเปล่านั้นถูกสังคมโยนทิ้งไป ไม่เป็นที่ต้องการและถูกทอดทิ้ง ชายคนนั้น หญิงคนนั้น เด็กคนนั้น ไม่สำคัญว่าเป็นใคร เป็นผู้ไม่ต้องการและถูกทอดทิ้งไป

ครั้งหนึ่งแม่ได้มีโอกาสไปเยี่ยมบางส่วนของกรุงโตเกียว แม่ได้พบผู้คนที่โดดเดี่ยว ไม่เป็นที่ต้องการของผู้ใด นี่เป็นความเปลือยเปล่าแบบหนึ่งสำหรับแม่ กล่าวคือเป็นการที่หัวใจและจิตใจไร้ซึ่งที่พำนักอาศัยนั่นเอง

แม่ไม่ทราบว่าลูกรู้จักคนยากจนของลูกเองหรือไม่

อาจเป็นได้ว่าคงไม่มีคนยากจนจำนวนมากเท่ากับในเมืองกัลกัตตา หรือในที่อื่น ๆ ในโลกที่สามนี้ แต่ทว่าเมื่อมีคนยากจนแม้สักคนเดียว เขาผู้นั้นก็เป็นพี่น้องของแม่ แล้วทำไมเขาผู้นั้นจะต้องไปนอนอยู่ตามคูน้ำริมถนนเล่า?

ทำไมพี่น้องผู้นั้นจึงไม่เป็นที่ต้องการเล่า?

เขาผู้นั้นอาจจะเป็นคนขี้เมา แต่เขาก็เป็นพี่น้องของเราที่ถูกทอดทิ้ง ไม่เป็นที่ต้องการและไม่มีใครเอาใจใส่เขา อาจจะเป็นเช่นนั้น และเพียงแค่อาจเป็นเช่นนั้น ก็เพียงพอสำหรับเขาที่จะรู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกไม่เป็นที่ต้องการ จนกระทั่งต้องหาอะไรมาดื่มเพื่อให้ลืมความเจ็บปวดเหล่านั้น

นั่นเป็นเหตุผลที่แม่ขอให้ลูกภาวนา เพื่อเราจะได้รู้ถึงจิตใจของคนยากจนในท่ามกลางพวกเรานี้

คนยากจนนั้นอาจจะมีอยู่ในครอบครัวของเรานี่เอง ลูกอาจมีกินอย่างเหลือเฟือ ลูกอาจจะมีสิ่งน่าอัศจรรย์ต่าง ๆ และมีบ้านที่สวยงามยิ่ง แต่จะเป็นอย่างไรถ้าบิดา-มารดาของลูก ภรรยา-สามีของลูก หรือลูกของลูกเองต้องรู้สึกโดดเดี่ยว?

ลูกเองตระหนักถึงความโดดเดี่ยวนั้นบ้างไหม?

เขาเหล่านั้นอาจรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ต้องการ แต่ตัวลูกเองอาจกำลังธุระยุ่งจนกระทั่งไม่มีเวลาแม้แต่จะยิ้มให้ลูก ให้สามีหรือให้ภรรยาของลูกเองก็เป็นได้

นั่นแหละคือความยากจนที่อาจแอบซ่อนในครอบครัวของลูกเอง

ถ้าลูกต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งดังกล่าวนั้น ลูกจะต้องนำการสวดภาวนาเข้ามาในชีวิตครอบครัวของลูก ลูกต้องสวดภาวนา ถ้าลูกต้องการที่จะรัก ไม่ว่าลูกจะรู้จักวิธีภาวนามากมายกี่วิธีก็ตาม ขอให้ลูกเริ่มสวดภาวนาเถิด

ถ้าเราต้องการที่จะรักเป็น เราก็ต้องสวดภาวนา คำภาวนาจะช่วยให้เรามีดวงใจสะอาด และดวงใจที่สะอาดเท่านั้น

ที่จะสามารถรักโดยไม่มีผลประโยชน์แอบแฝง อันเป็นความรักบริสุทธิ์ของธรรมชาติบริสุทธิ์...พระเจ้า

แม่เคยแบ่งปันกับลูกอยู่บ่อย ๆ ว่า *"ถ้าลูกต้องให้กำเนิดเด็กสักคนหนึ่ง ลูกจะต้องจ่ายเงินมาก แต่ถ้าลูกจะทำแท้งเด็ก ๆ ลูกจะไม่ต้องจ่ายอะไรเลย"*

แม่อยากช่วยชีวิตเด็ก เราต้องการช่วยหญิงผู้นั้นให้มาพักและให้กำเนิดลูกของเธอ เราจะจ่ายให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องจ่าย เราจะยอมเสียสละทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อจะจ่ายให้แทนเธอ

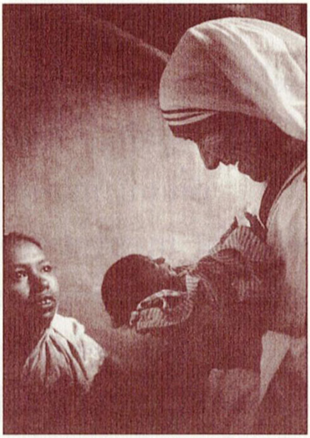
แม่ส่งข้อความสั้น ๆ นี้ไปยังสถานีตำรวจ คลินิก และโรงพยาบาลทุกแห่งว่า *"โปรดอย่าทำลายชีวิตเด็ก แม่ขอรับเด็กทุกคนทุกเวลา ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ขอเพียงแต่แจ้งให้แม่ทราบ แม่จะมาเพื่อเด็กคนนั้น"* บ้านของเราจึงมีเด็กล้นทีเดียว

ช่างเป็นการอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ เมื่อเห็นว่าเด็กนั้นได้รับความรักและการดูแลเอาใจใส่! การอวยพรของพระเจ้าเบื้องบนปรากฏแจ้งชัดในงานเยี่ยมยอดเช่นนี้ ช่างดีสักเพียงไรที่มีหลายครอบครัวยอมรับเด็กที่เราดูแลนั้นไปอุปการะ เราจึงนำความชื่นชมยินดีมาสู่ครอบครัวของผู้ที่ไม่มีลูก ของผู้ที่ไม่สามารถมีลูกได้ เรากำลังมอบความรักของพ่อแม่ให้แก่เด็ก ๆ ที่เกือบจะถูกทำลายไปแล้วนั้น

สิ่งนี้ดูเป็นการอัศจรรย์ที่น่าทึ่ง

คนรวย...มีหลายสิ่งที่อาจนำความสุข
แต่สำหรับคนยากจน...เด็กเล็ก ๆ
เป็นความสุขยินดีอย่างเดียวของพวกเขา
อย่าพรากเด็กเล็ก ๆ จากพวกเขาเลย...
แม้เขาจะยากจน และเจ็บป่วย
มิฉะนั้นแล้ว ใครล่ะที่จะยิ้มให้พวกเขา
และทำให้พวกเขายิ้มได้ในชีวิต
แม่เทเรซา

ความรัก
เบ่งบานในบ้าน

แม่มีเรื่องหนึ่งอยากเล่าให้ลูกฟัง

คืนหนึ่ง มีชายคนหนึ่งมาหาแม่กับผู้ร่วมงานที่บ้าน บอกแม่ว่า *"ครอบครัวหนึ่งมีลูก 8 คน ไม่มีอะไรจะกินมาหลายวันแล้ว"*

แม่นำอาหารติดมือไปด้วย และรีบไป

เมื่อไปถึงครอบครัวนั้น แม่เห็นใบหน้าของเด็ก ๆ อิดโรย เนื่องจากความหิว ไม่มีความเสียใจหรือเศร้าใจบนใบหน้า มีแต่ร่องรอยความเจ็บปวดลึก ๆ เพราะความหิว

แม่ให้ข้าวแก่ผู้เป็นแม่ เธอแบ่งข้าวออกเป็น 2 ส่วน แล้วก็ออกไปข้างนอกพร้อมกับข้าวอีกส่วนหนึ่ง พอเธอกลับมา

แม่ก็ถามว่า *"เธอไปไหนมา?"* เธอตอบแม่ซื่อ ๆ ว่า *"ไปหาเพื่อนบ้าน พวกนั้นก็หิวด้วยเหมือนกัน!"*

เพื่อนบ้านของเธอเป็นมุสลิม แม่ไม่แปลกใจที่เธอนำข้าวไปให้ เพราะคนยากจนนั้นเป็นคนที่มีใจกว้างจริง ๆ แต่แม่แปลกใจที่เธอรู้ว่าคนพวกนั้นก็หิวด้วยเหมือนกัน ตามปกติแล้วเมื่อเราต้องทนทุกข์ทรมาน เราก็มักจะปักใจอยู่กับตัวเราเองจนไม่มีเวลาให้กับคนอื่น หญิงผู้นี้แสดงออกถึงความรักเอื้ออารีที่บริสุทธิ์

จงนำความรัก สันติสุข ความชื่นชมยินดีเข้ามาในครอบครัวของลูกเถิด! ความรักเริ่มต้นในครอบครัว และเมื่อลูกแบ่งปันความรักนั้น ลูกก็นำสันติสุขเข้ามาในท่ามกลางทุก ๆ คนที่ลูกอยู่ด้วย

ความทุกข์ทรมานไม่อาจขาดหายไปจากชีวิตของเราได้หมดหรอก แต่โดยอาศัยความทุกข์ทรมาน เราก็มีโอกาสได้แบ่งปันชีวิตกับเขาเหล่านั้นที่ทุกข์ทรมาน

ขอให้ลูกอย่ากลัวความทุกข์ทรมาน ความทุกข์ของลูกอาจเป็นอุปกรณ์สำคัญให้เห็นความรัก และเมื่อเป็นเช่นนั้นความทุกข์ของลูกจะแปรเปลี่ยนไปเป็นสันติสุขของมนุษยชาติ

ความรักนั้นเริ่มต้นที่ใด?

ในครอบครัวของเรา

ความรักเริ่มต้นได้อย่างไร?

ก็โดยการสวดภาวนาด้วยกัน

ครอบครัวที่สวดภาวนาด้วยกัน ย่อมอยู่ด้วยกัน ลูกก็จะรักกันและกันเหมือนที่พระเจ้าทรงรักลูกแต่ละคนในครอบครัวของลูก

จงทำให้แน่ใจว่า ในสถานที่สวยงามที่ลูกอาศัยอยู่นั้นไม่มีเด็กสักคน ชายสักคน หญิงสักคนรู้สึกว่าตนไม่เป็นที่ต้องการหรือไม่ได้รับความรัก ถ้าลูกพบว่ามีใครสักคนรู้สึกแบบนั้น จงเปิดประตูบ้านของลูก จงเปิดหัวใจของลูก ต้อนรับพวกเขาเถิด

จงต่อต้านตัวการทำลายล้างสันติสุข การทำแท้งนั้นกลายเป็นตัวการสำคัญทำลายล้างสันติสุข มันทำลายล้างความรักทำลายล้างภาพลักษณ์ของพระเจ้า มันทำลายล้างการประทับอยู่ของพระเจ้า มันทำลายล้างมโนธรรมของผู้เป็นแม่

ให้เราภาวนาวอนขอเพื่อพระเจ้าเบื้องบนจะได้ช่วยประเทศชาติที่สวยงามทั้งหลายในโลกให้รอดโดยอาศัยความรักและความเมตตากรุณา ในทุกประเทศลูกจะพบคนจนผู้ยิ่งใหญ่จงรักพวกเขา จงสวดภาวนาเพื่อพวกเขาเถิด

แม่สัญญาว่าจะสวดภาวนาเพื่อลูกๆ ทุกคน ทั้งที่เป็นผู้ใหญ่ และเป็นเด็กเล็กๆ แม่ขอให้ลูกเติบโตมีหัวใจบริสุทธิ์ ที่เต็มไปด้วยความรักและความเอื้ออาทร

แม่รู้สึกว่าโลกยุคปัจจุบันกำลังอยู่ในวิกฤติ โลกกำลังทุกข์ทรมาน เพราะไม่มีความรักหลงเหลืออยู่ในบ้าน...ในครอบครัว

เราไม่มีเวลาให้ลูก ๆ ของเรา

เราไม่มีเวลาให้กันและกัน

เราไม่มีเวลาเพื่อชื่นชมยินดีต่อกันและกัน

ความรักเป็นธรรมชาติของครอบครัว การขาดความรักก่อให้เกิดความทุกข์ใหญ่หลวง ทำให้ชีวิตไร้ความสุข

มนุษย์ทุกคนดูเหมือนกำลังเร่งรีบ อยากพัฒนาตนเองให้มากขึ้น อยากร่ำรวยมากขึ้น จนลูก ๆ นั้นมีเวลาน้อยเหลือเกินให้กับพ่อแม่ของตน และพ่อแม่เองก็มีเวลาให้ลูกและให้กันและกันน้อยเหลือเกิน

ฉะนั้น การสูญเสียสันติสุขในโลกนี้ก็เริ่มจากบ้านนั่นเอง

คนที่รักกันจริงนั้นเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลก เราพบเห็นสิ่งนี้ได้จากคนยากจนของเราเอง คนยากจนนั้นรักลูก รักครอบครัวของตนมาก ที่จริงเขาอาจมีเพียงเล็กน้อย เขาอาจไม่มีอะไรเลย แต่เขาก็เป็นผู้มีความสุขยิ่ง

ถ้าลูกต้องการทำสิ่งสวยงามและมีคุณค่าแล้ว จงมองดูครอบครัวของลูกเอง และมองดูคนยากจนรอบ ๆ ตัวลูกเถิด

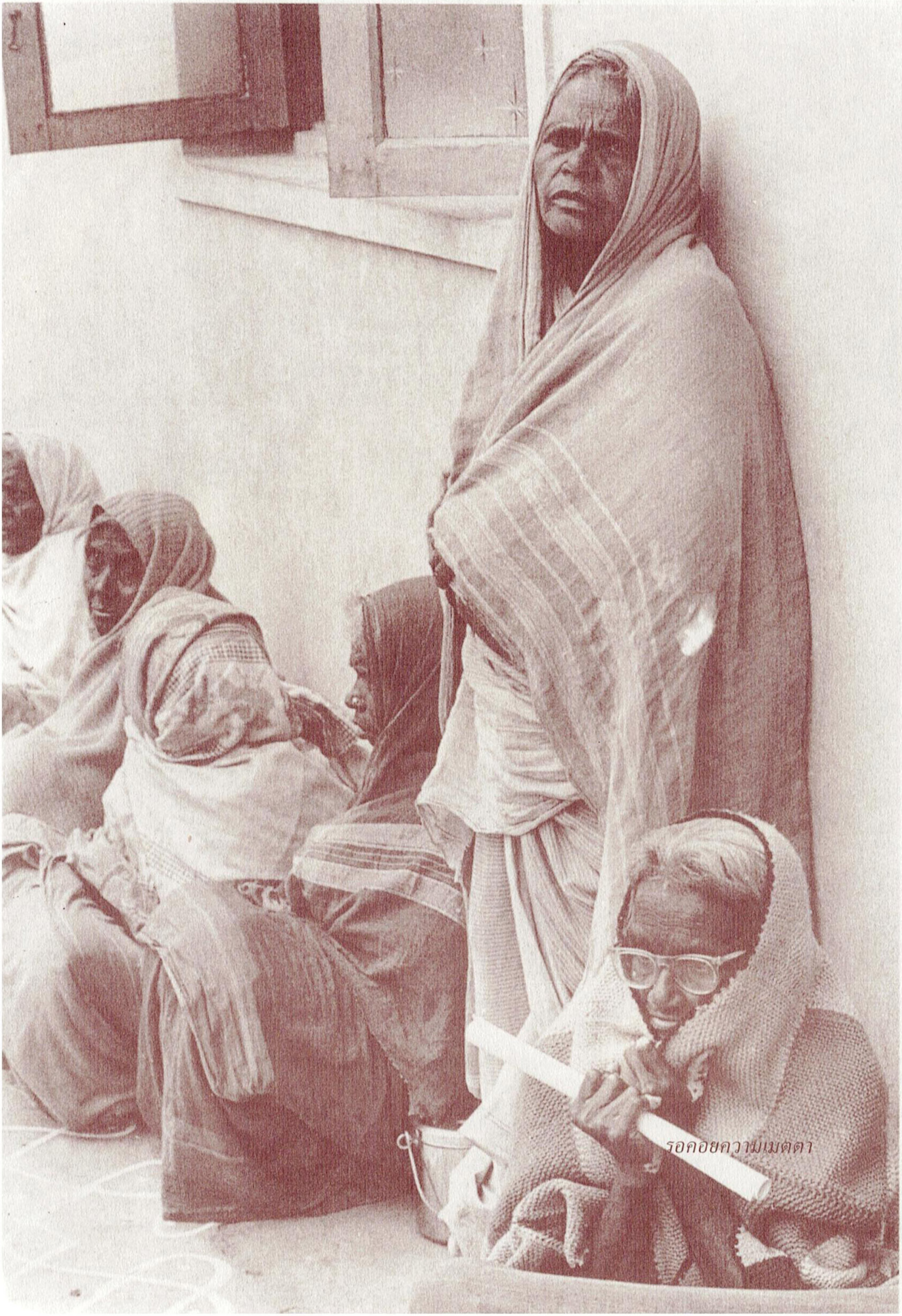
ไม่สำคัญว่าเขาผู้นั้นจะมีเชื้อชาติใด ศาสนาใด

ไม่สำคัญว่าเขาผู้นั้นจะมีสีผิวใด

ไม่สำคัญว่าเขาผู้นั้นจะรวยหรือจน

เขาผู้นั้นเป็นพี่เป็นน้องของลูกเอง

รอคอยความเมตตา

ท่ามกลางโลก

ผู้ร่วมชีวิตและภารกิจของแม่ที่เรียกว่า คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม มีบ้านสำหรับคนป่วยและคนที่ใกล้จะตายอยู่ในหลายแหล่ง เรายังมีบ้านสำหรับเด็กที่ไม่มีใครต้องการ เด็กที่ไม่ได้รับความรัก เด็กที่เจ็บป่วย และเด็กปัญญาอ่อนด้วย

เบื้องบนทรงดีต่อเรายิ่งนัก ทรงให้เรามีพ่อแม่มากขึ้น ที่เต็มใจรับเด็กเหล่านั้นเป็นบุตรบุญธรรม เรามีเด็กอยู่จำนวนมากที่รอคอยให้มีคนรับไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

บ้านของเรามีเด็กๆ เต็มอยู่เสมอ เมื่อมีเด็กมาอยู่ พระเจ้าก็ทรงมีพระทัยดีเหลือล้นต่อเรา เรามักจะได้พ่อแม่ที่

ปรารถนาจะมอบความรักและบ้านของตนให้เด็ก ๆ เหล่านั้น ลูกอาจแปลกใจว่าพระเจ้าทรงหลั่งความรักมากเพียงไรมาสู่เด็ก ๆ ที่ไม่มีใครต้องการ เด็กเหล่านั้นที่อาจจะต้องอยู่กันตามถนน

เมื่อไม่นานมานี้ แม่ได้รู้มาว่า เด็กมีความหมายมากเพียงไรต่อครอบครัวที่รับเขาไปเลี้ยงดู แม่ได้มอบเด็กคนหนึ่งให้ครอบครัวชนชั้นสูงครอบครัวหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นาน แม่ได้ข่าวว่าเด็กที่ให้ไปนั้นเกิดไม่สบายจนพิการเดินไม่ได้

แม่จึงส่งคนไปบอกครอบครัวนั้นว่า *"ส่งเด็กคนนั้นกลับมาเถิด แล้วเราจะมอบเด็กที่สุขภาพดีให้คุณแทน"* บิดาของเด็กนั้นตอบว่า *"เอาชีวิตผมไปก่อนเถิด ถึงจะได้ตัวเด็กไป"*

นั่นแสดงให้เห็นว่าเด็กคนนั้นมีความหมายเพียงไรต่อครอบครัวนั้น และแสดงให้เห็นด้วยว่า แม้ว่าเด็กน้อยผู้นั้นจะเจ็บป่วยเพียงใด ก็เหมาะสมที่เข้ามาสู่ชีวิตของคนในครอบครัวเพียงไร นี่เป็นสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำกับเรา โดยผ่านทางเรา ด้วยความช่วยเหลือของพวกลูก

ศูนย์ดูแลช่วยเหลือคนโรคเรื้อนของเรา

คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม ดูแลคนโรคเรื้อนอยู่เป็นจำนวนมาก ด้วยความช่วยเหลือจากทางรัฐบาลอินเดีย เราพยายามเปิดศูนย์ดูแลช่วยเหลือคนโรคเรื้อนทั่วประเทศอินเดีย ทั้งนี้เพื่อให้พวกเขาได้รับชีวิตใหม่ จุดมุ่งหมายของเราก็คือ เพื่อให้คนโรคเรื้อนเหล่านั้นมีโอกาสที่จะดำเนินชีวิตแบบธรรมดาเหมือนทุก ๆ คน เป็นที่ที่พวกเขาจะเกิดความรู้สึกว่าเขาเป็นใคร

คนหนึ่ง เป็นพี่น้องชายหญิงของเรา เป็นมนุษย์ที่มีบิดาเดียวกัน

เพื่อจะดำเนินชีวิตเพื่อผู้ยากไร้เหล่านี้ ผู้ร่วมงานทุกคนจะถือปฏิญาณดำเนินชีวิตด้วยหัวใจบริสุทธิ์ หัวใจที่ไม่ยึดติด และหัวใจที่นอบน้อมถ่อมตน พวกเขาจะรักทุกคนด้วยความรักที่บริสุทธิ์ ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน พวกเขาจะไม่ยึดติดอยู่กับสิ่งใด แม้จะเป็นทรัพย์สินเงินทอง เกียรติอำนาจ การเป็นที่ยอมรับ และความสะดวกสบายของตนเอง พวกเขาจะติดต่อกับทุกคนด้วยความนอบน้อมถ่อมตน ทั้งหมดนี้เป็นรูปแบบชีวิตแห่งการรักรับใช้อันอาจนำมาซึ่งความสุขสันติแท้จริงของสังคมโลก

พระเจ้าทรงอวยพรการงานของเราโดยให้เรามีผู้ร่วมงานมากมาย เรามีหญิงสาวมากมายที่อุทิศตนเจริญชีวิตเป็นผู้ที่รักและรับใช้ผู้ยากจนน่าสงสารเหล่านั้น

ลูกจะแปลกใจมากที่รู้ถึงสิ่งที่หญิงสาวเหล่านี้เขียนไว้ : *"ดิฉันปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตด้วยหัวใจบริสุทธิ์ ไม่ยึดติดอยู่กับสิ่งใด อยากใช้ชีวิตในความเรียบง่ายอุทิศตนเองรับใช้ผู้ยากไร้ทั้งหลาย"* ช่างงดงามเหลือเกินที่เห็นหญิงสาวเหล่านี้ยอมมอบทุกสิ่งโดยไม่คิดอะไรตอบแทนเลย

เพื่อดำเนินชีวิตที่ท้าทายเช่นนั้น พวกเขาต้องการพละกำลังจากต้นธารแห่งชีวิต เราจึงไม่แปลกใจที่จะเห็นพวกเขาดำเนินชีวิตโดยมีการอธิษฐานภาวนาเป็นจุดศูนย์กลาง สิ่งนี้เองที่ช่วยพวกเขาให้สามารถรักและรับใช้ทุกคนด้วยใจที่บริสุทธิ์

ความสัมพันธ์ในระหว่างพวกเขายิ่งแน่นแฟ้นมากขึ้นเมื่อพวกเขาทำสิ่งต่างๆ ด้วยกัน...ภาวนาด้วยกัน...ทานอาหาร

ด้วยกัน และทำงานด้วยกัน

พวกเขามีส่าหรีเพียง 2 ผืนเท่านั้น จึงต้องซักทุกวัน และเมื่อทำสิ่งเหล่านี้หลังทานอาหารแล้ว พวกเขาบางคนก็จะไปบ้านของผู้กำลังจะตาย บางคนไปบ้านคนโรคเรื้อน บางคนไปจัดเตรียมอาหารที่จะแจกจ่าย บางคนไปเยี่ยมครอบครัวที่อดอยาก ฯลฯ

พวกเขาเหล่านั้นเดินไปทั่วนครกัลกัตตา (ในกัลกัตตาเมืองเดียวเรามีถึง 59 ศูนย์ บ้านสำหรับผู้กำลังจะตายนั้นเป็นเพียง 1 ใน 59 ศูนย์) พวกเขาเดินทางไปทุกแห่งด้วยพละกำลังและแรงบันดาลใจที่ได้จากการอธิษฐานภาวนา พวกเขาจะไม่ออกไปหาผู้คนโดยมิได้สวดภาวนาก่อน พละกำลังจากเบื้องบนคุ้มครองพวกเขาในการทำภารกิจเหล่านั้น

พวกเขาไปกันเป็นคู่ๆ เสมอ และกลับมาเวลาประมาณ 12.30 นาฬิกา รับประทานเที่ยงพร้อมกัน แล้วเราก็ช่วยกันทำงานบ้าน และก็จะออกไปอีกจนกระทั่งเย็น

พวกเขาอยู่และรับใช้คนจนวันละ 10 ถึง 12 ชั่วโมง และสัปดาห์ละ 1 ครั้ง พวกเขาจะปลีกวิเวกเป็นเวลา 1 วัน ในวันนี้ พวกเขาจะใช้เวลาทั้งหมดในความสงบเงียบ เพื่ออธิษฐานภาวนา

สิ่งนี้เองที่เป็นโอกาสสำหรับพวกเขา ในอันที่จะได้พละกำลังกลับคืนมา มันเป็นพละกำลังจากเบื้องบนที่ช่วยเติมที่ว่างเปล่าในตัวพวกเขาให้เต็ม

สิ่งที่แม่ทำเป็นเพียงแค่หยดน้ำหนึ่งหยดในมหาสมุทร
แต่ถ้าแม่ไม่ทำ มหาสมุทรคงจะมีน้ำน้อยลงไปหนึ่งหยด
แม่เทเรซา

บทเรียนจากคนจน

สมาชิกธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมของเราถือคำปฏิญาณที่จะเต็มใจรับใช้คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายด้วยสุดหัวใจ เป็นการแสดงออกถึงความรักเมตตาที่ไม่มีขอบเขตของจิตบริสุทธิ์

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเราจึงให้มีบ้านสำหรับคนเจ็บป่วยและคนที่กำลังจะตาย ซึ่งส่วนใหญ่เราเก็บคนพวกนั้นมาจากตามถนน เรามีบ้านแบบนี้อยู่ทั่วโลก : ในออสเตรเลีย อังกฤษ แอฟริกา ตะวันออกกลาง อินเดีย ละตินอเมริกา ยุโรป และสหรัฐอเมริกา

ในบางแห่ง เราไม่มีบ้านสำหรับคนที่กำลังจะตาย แต่เราก็

มีห้องเล็ก ๆ อยู่มากมายที่เป็นเสมือนบ้านของคนที่กำลังจะตายจริง ๆ ที่นั่นมีคนตายนับกันเป็นจำนวนรวม ๆ มิใช่นับเป็นคน ๆ แบบมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรี เมื่อพวกเขาตายไป บางครั้งไม่มีใครรู้จักชื่อของพวกนั้นด้วยซ้ำไป

คนยากจนไม่ต้องการความสงสารเห็นใจของเรา

ความยากจนนั้นช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน!
เราตระหนักถึงเรื่องนั้นหรือเปล่า?
เรารู้หรือไม่ว่าความหวาดกลัวนั้นเป็นอะไร?
เรารู้จักผู้โดดเดี่ยวบ้างหรือเปล่า?
เรารู้จักคนที่ไม่เป็นที่ต้องการ
และคนที่ไม่ได้รับความรักบ้างหรือเปล่า?
เรารู้จักคนที่หิวโหยบ้างไหม?
เรารู้จักความหิวโหยจริง ๆ บ้างไหม?

แม่ได้พบบทเรียนของความหิวจากเด็กคนหนึ่ง เขาได้รับขนมปังชิ้นหนึ่งจากซิสเตอร์ (เด็กคนนั้นไม่ได้กินอะไรมานานแล้ว) แม่เห็นเด็กคนนั้นค่อย ๆ แทะขนมปังกินทีละนิด ๆ แม่จึงบอกเด็กคนนั้นว่า *"แม่รู้ว่าหนูหิวมากนะ ทำไมหนูไม่กินขนมปังให้หมดล่ะ?"* เด็กคนนั้นตอบแม่ว่า *"หนูต้องการกินขนมปังนี้ให้นานที่สุด"*

เด็กน้อยนั้นกล่าวว่า เมื่อกินขนมปังชิ้นนั้นหมดแล้ว เขาก็จะกลับหิวอีก เขาจึงค่อย ๆ เล็มกินทีละนิด ๆ

เด็กอีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ถัดไปไม่ยอมกินเลย แม่คิดว่าเด็กคนนั้นกินขนมปังหมดแล้ว แต่เด็กนั้นบอกว่า *"พ่อของหนูไม่สบาย หนูเองก็หิวมาก แต่พ่อของหนูไม่สบาย และหนูคิดว่าพ่ออยากได้ขนมปังกินสักชิ้นหนึ่ง"*

เด็กน้อยผู้นั้นเต็มใจไม่กินขนมปังเพื่อจะนำขนมปังชิ้นนั้นไปให้บิดาของตนด้วยความชื่นชมยินดี

คนยากจนนั้นเป็นผู้ยิ่งใหญ่เหลือเกิน!

คนยากจนนั้นไม่ต้องการความสงสารเห็นใจ

พวกเขาไม่ขอให้เรารู้สึกสงสารพวกเขาด้วยซ้ำ

คนยากจนเป็นผู้ยิ่งใหญ่!

พวกเขาต้องการความรักจากเรา!

เมื่อไม่นานมานี้ แม่กับซิสเตอร์ออกไปข้างนอก และนำคนมาจากท้องถนนได้ 4-5 คน คนหนึ่งในพวกนั้นมีสภาพหนักเอาการ แม่จึงบอกซิสเตอร์ว่า *"แม่จะดูแลเธอผู้นี้"* แล้วแม่ก็เอาใจใส่ทำทุกอย่างให้กับเธอเท่าที่จะสามารถทำได้

เมื่อแม่นำเธอมานอนลงบนเตียง เธอผู้นั้นจับมือแม่ รอยยิ้มงดงามปรากฏบนใบหน้าของเธอ เธอกล่าวเพียงว่า "ขอบคุณมาก" แล้วเธอก็สิ้นใจ

แม่อดไม่ได้ที่จะสำรวจตัวเอง แม่กล่าวว่า *"ถ้าแม่เป็นเธอผู้นั้น แม่จะทำอะไรได้เล่า?"* แล้วคำตอบอันจริงใจของแม่ก็ออกมาว่า *"ฉันคงจะพยายามดึงความสนใจทุกอย่างมาสู่ตัวฉัน โดยกล่าวว่า 'ฉันหิว ฉันหนาว ฉันกำลังจะตาย'"*

แต่เธอผู้นั้นกลับมีความกล้าหาญ และเธอมีความรักที่มอบให้แม่ แทนที่จะเก็บเอาไว้กับตัวเธอเอง แทนที่จะมุ่งอยู่ที่ตัวเอง ช่างเป็นสิ่งที่น่ายกย่องยิ่งนัก

ทำไมซิสเตอร์ของเราจึงยิ้มได้อยู่เสมอ?

ก็เพราะเรามิใช่นักสังคมสงเคราะห์นะซี

เรากำลังพยายามเป็นผู้พิศเพ่งภาวนา ณ ใจกลางของโลกนี้ เราได้รับเลือกมาให้เป็นธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม ให้เป็นผู้นำความรักเมตตาของพระไปมอบแก่ทุกคน

เราไม่มีเหตุผลที่จะเป็นผู้ไม่มีความสุข

เป็นอย่างนั้นได้อย่างไร?

ถ้าพระวาจาของพระเยซูเป็นจริงที่ว่า *"เราหิว เราเจ็บป่วย เราไม่มีเสื้อผ้า เราไม่มีบ้าน แล้วท่านก็ได้กระทำสิ่งนั้นต่อเรา"* (มธ. 25:40) เราก็กำลังพบกับพระองค์ทั้งวันตลอด 24 ชั่วโมง

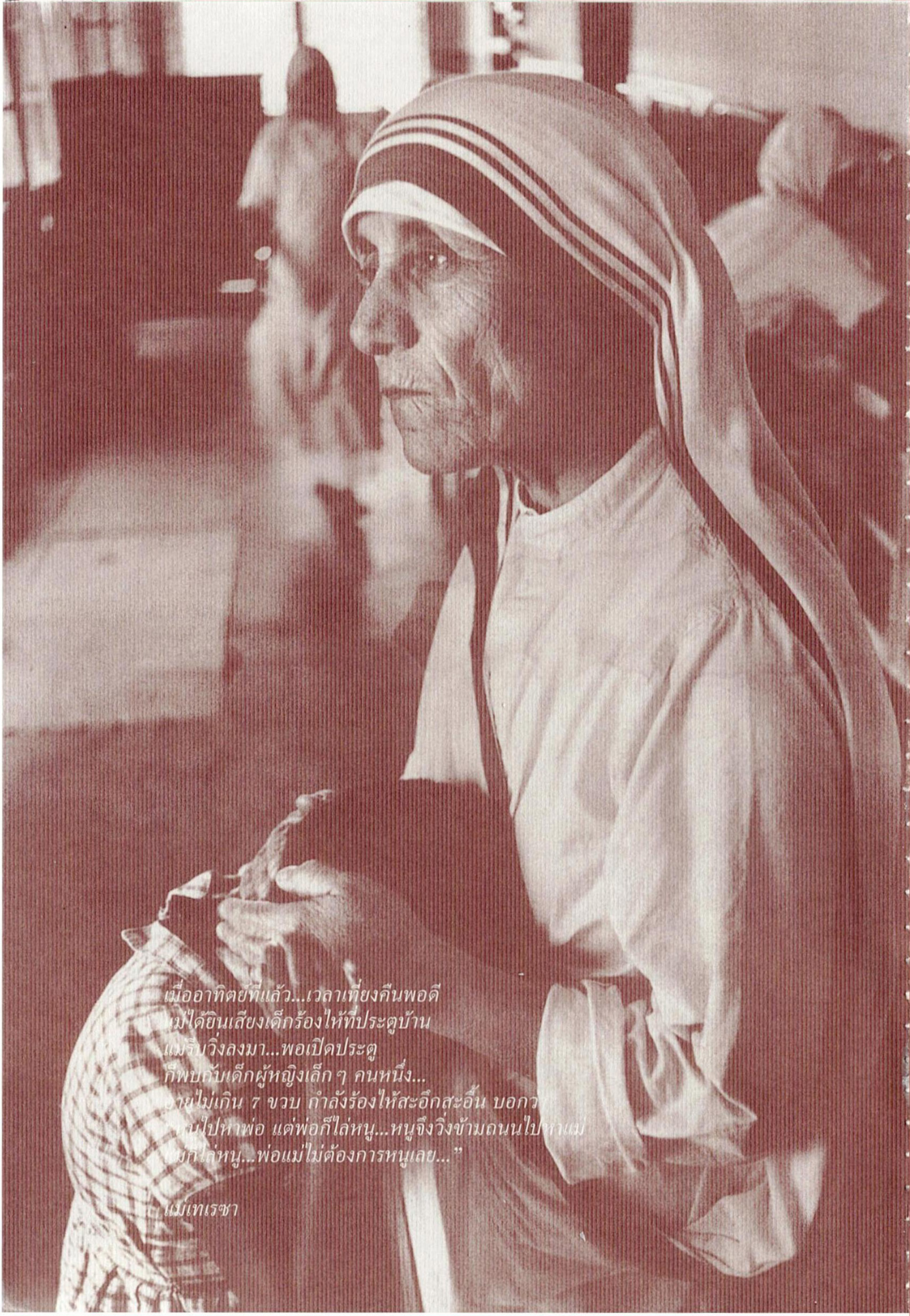
สิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ ลูกไม่อาจทำได้

และสิ่งที่ลูกกำลังทำอยู่นั้น เราก็ไม่อาจทำได้

แต่เมื่อร่วมกัน เราก็กำลังทำสิ่งสวยงามเพื่อมนุษยชาติ

ถ้าเราต้องการความสุขใจแท้จริง ให้เราไปค้นหาคนยากจน เริ่มต้นในครอบครัวของเราก่อน แล้วจึงไปหาเพื่อนบ้าน ขอให้การรับใช้คนยากจนของเรานั้นช่วยมนุษยชาติได้รอด ทั้งตัวลูกและตัวแม่ด้วย

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว...เวลาเที่ยงคืนพอดี
แม่ได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ที่ประตูบ้าน
แม่รีบวิ่งลงมา...พอเปิดประตู
ก็พบกับเด็กผู้หญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง...
ายุไม่เกิน 7 ขวบ กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น บอกว่
"...นไปหาพ่อ แต่พ่อก็ไล่หนู...หนูจึงวิ่งข้ามถนนไป...แม่
...ก็ไล่หนู...พ่อแม่ไม่ต้องการหนูเลย..."
แม่เทเรซา

สู่สันติ

วันหนึ่ง แม่กำลังพูดคุยกับหญิงคนหนึ่งซึ่งเคยทำแท้งมาเมื่อ 8 ปีที่แล้ว ลูกคิดว่าหญิงนั้นพูดอะไรกับแม่บ้าง?

"คุณแม่คะ ดิฉันรู้สึกเจ็บปวดใจยิ่งทุกครั้งที่ดิฉันเห็นเด็กๆ อายุราว 8 ขวบ ดิฉันก็มักจะคิดถึงลูกของดิฉัน ซึ่งคงมีอายุราว 8 ขวบเหมือนกัน เชื่อดิฉันเถอะค่ะ ช่างเป็นความเจ็บปวดที่สาหัสอะไรเช่นนั้น"

เธอเป็นหญิงสาวชาวฮินดู ซึ่งมีลำดับชั้นความสำนึกถึงคุณค่าชีวิตมนุษย์อันแตกต่างไป แต่ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ก็ย่อมมีความรักและความเจ็บปวดของผู้เป็นแม่ด้วยกันทั้งนั้น เธอย่อมรู้ตลอดเวลาจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิตของตนว่า "ฉัน

ได้ฆ่าลูกของฉัน ฉันได้ตกลงใจทำลายลูกของฉันเอง"

การทำแท้งเป็นตัวการทำลายล้างสันติสุขในโลกปัจจุบัน ถ้าผู้เป็นแม่สามารถฆ่าลูกของตัวเองได้แล้ว จะมีอะไรเหลือให้เราป้องกันการฆ่ากันเองบ้างเล่า? ไม่มีอะไรจะป้องกันมันได้

เราทำอะไรได้บ้างเล่า?

หากจำเป็นต้องทำ ให้เราเริ่มต้นที่ครอบครัวของเรา ซึ่งเราสามารถอยู่ด้วยกันกับลูก ๆ ของเรา บางทีลูกของเราไม่เป็นที่ต้องการ หรือบางทีพ่อแม่ไม่สามารถหาเงินมาเลี้ยงดูพวกเขาได้ ขอให้เราเองเป็นผู้ดูแลเอาใจใส่ลูก ๆ ของเรา

โดยการทำเช่นนี้ ลูกและตัวแม่เองจะทำบางสิ่งที่สวยงามเพื่อมนุษยชาติ เราจะมอบบ้านให้เด็ก ๆ เหล่านั้นซึ่งมิฉะนั้นอาจถูกทำลายหรือไม่เป็นที่ต้องการ เราจะช่วยให้หัวใจของผู้เป็นแม่ทั้งหลายเปี่ยมด้วยความสุขใจยินดี เพราะว่าลึกลงไปในหัวใจของผู้เป็นแม่ เธอเหล่านั้นรู้สึกเศร้าใจเหลือเกิน

ครอบครัวของลูกเป็นอย่างไรบ้าง? จงภาวนาวอนขอให้พระเจ้าเสด็จเข้ามาในครอบครัวของลูก จงอธิษฐานภาวนาเพื่อลูก ๆ ของลูก เพื่อพวกเขาจะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกนับถือ โลกไม่เคยต้องการความรักเมตตาของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากเท่ากับในสมัยนี้

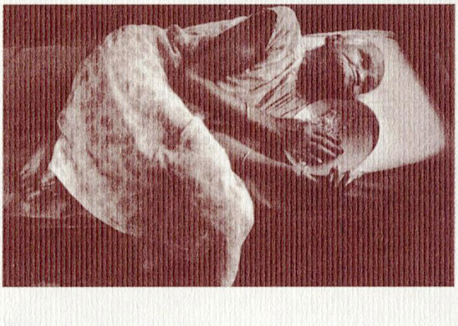
ไม่สำคัญว่าลูกเป็นใคร ลูกอาจจะเป็นครอบครัวพุทธ อิสลาม หรือครอบครัวคาทอลิก ทุกครอบครัวจำเป็นต้องสวด

ภาวนา จำเป็นต้องหันเข้าหาพระเจ้า เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเชื่อในความรักเมตตาของพระองค์

เมื่อลูกรู้สึกวุ่นวายสับสน เมื่อท่านถูกประจญให้ทำสิ่งชั่วร้าย ถ้าลูกเป็นแม่ ลูกถูกประจญให้ทำลายลูกของลูก ลูกจงสวดภาวนาเถิดว่า *"โปรดช่วยลูกบัดนี้ด้วยเถิด โปรดป้องกันลูกอย่าให้ลูกกระทำบาปชั่วช้านี้เลย"* พระองค์จะอยู่ที่นั่น จะประทานความช่วยเหลือให้ลูกผ่านพ้นช่วงวิกฤตินั้น

ครอบครัวที่สวดภาวนาด้วยกัน ย่อมอยู่ด้วยกัน และถ้าเราอยู่ด้วยกัน เราก็จะรักกันและกัน ถ้าชีวิตของเรามีการสวดภาวนา เราก็ไม่มีอะไรต้องกลัว

ให้เราวอนขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ได้โปรดให้ครอบครัวของเราศักดิ์สิทธิ์ด้วยความรักเมตตา อันจะนำมาซึ่งความสุขยินดีแก่ทุก ๆ คน

แม่ไม่อาจปฏิเสธเด็กเล็ก ๆ ได้...ไม่ได้จริง ๆ

แม่เทเรซา

ตะเกียงรัก

เราไม่ควรลืมว่า ความรักเริ่มต้นที่บ้าน ทุกวันนี้เป็นเวลาที่แย่เอามาก ๆ เพราะเรามีครอบครัวที่บ้านแตกสาแหรกขาดและไม่มีความสุขอยู่มากมาย

พวกเขาไม่สวดด้วยกัน ไม่มีการแบ่งปันกัน ไม่มีความสุขใจแห่งการรับใช้กันและกัน

สาเหตุมิใช่เป็นเพราะความยากจน

มิใช่เป็นเรื่องความยากจนหรอก

แล้วอะไรเป็นสาเหตุเล่า?

เป็นเพราะความทะเยอทะยานที่ไม่ได้รับการควบคุม อยากได้สิ่งต่าง ๆ และอยากมีฐานะ เป็นสิ่งที่เข้ามายุ่งเกี่ยวใน

ชีวิตของเรา เป็นสิ่งที่เรารักมันมากกว่าครอบครัวของเราเอง

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมแม่มักจะบอกคนหนุ่มสาวทั้งหลายบ่อยๆ ว่า *"เป็นสิ่งสวยงามที่ชายหนุ่มจะรักหญิงสาว และหญิงสาวจะรักชายหนุ่ม แต่ขอให้แน่ใจว่าคุณรักกันและกันด้วยหัวใจอันสะอาดบริสุทธิ์มากกว่าเงินทอง และมากกว่าการครอบครองสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ของขวัญยิ่งใหญ่สุดที่คุณจะมอบให้แก่กันและกัน ก็คือ หัวใจที่สะอาดและร่างกายที่บริสุทธิ์"* การสูญเสียความสะอาด พรหมจรรย์และความบริสุทธิ์มีผลกระทบต่อชีวิตของหลายคนยิ่งนัก

แม่ไม่เคยรู้สึกเบื่อที่จะพูดถึงเรื่องชีวิตครอบครัว และไม่เคยเบื่อที่จะแสดงความปรารถนาอยากให้ครอบครัวนั้นศักดิ์สิทธิ์และอยู่ร่วมกันโดยมีความรักกันระหว่างสมาชิกในครอบครัวนั้น

ถ้าหากผู้เป็นพ่อแม่มีความสนใจเอาใจใส่ต่อกันเช่นนี้แล้วไซร้ ลูกๆ ก็จะเรียนรู้ได้จากพ่อแม่ และเมื่อถึงเวลาที่พวกเขากลายเป็นพ่อเป็นแม่ พวกเขาก็จะได้เรียนรู้ว่าควรทำอะไรและควรทำอย่างไรด้วย

จงสอนลูกๆ ของลูกให้รักกันและกัน

จงสอนลูกๆ ของลูกให้เคารพ ให้เกียรติกันและกัน

จงสอนลูกๆ ของลูกให้รู้จักแบ่งปัน

จงสอนลูกๆ ของลูก เพราะว่าทุกวันนี้ทางโรงเรียนไม่ได้สอนเด็กๆ ในเรื่องเหล่านี้

แม่ไม่เคยลืมเลย เรื่องที่เด็กชายฮินดูอายุเพียง 4 ขวบคนหนึ่ง สอนแม่ถึงวิธีแสดงความรักอันยิ่งใหญ่

ตอนนั้นเป็นช่วงที่ขาดแคลนน้ำตาลในเมืองกัลกัตตา แม่ไม่ทราบว่า เด็กคนนั้นได้ยินแม่พูดว่าน้ำตาลสำหรับพวกเด็ก ๆ หมดแล้วได้อย่างไร เด็กคนนั้นกลับไปที่บ้านบอกพ่อแม่ว่า *"ผมจะไม่ทานน้ำตาลสัก 3 วัน ผมจะนำน้ำตาลส่วนของผมไปให้คุณแม่เทเรซา"*

เด็กน้อยผู้นั้นรักด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ เขารักจนกระทั่งปวดใจ เราเองก็อยากจะรักเช่นนั้นด้วย

เด็กและคนหนุ่มสาวนั้นมีใจกว้างยิ่งนัก พวกเขาอยากช่วยเหลือ วันหนึ่งหนุ่มสาวคู่หนึ่งมาหาที่บ้านและมอบเงินจำนวนหนึ่งให้แม่

แม่ถามว่า *"พวกเธอเอาเงินจำนวนนี้มาจากไหนกัน?"*

ทั้งสองตอบว่า *"เมื่อ 2 วันที่แล้ว เราเพิ่งแต่งงานกัน ก่อนจะแต่งงาน เราตกลงกันว่าจะไม่จัดงานเลี้ยงแต่งงาน จะไม่ซื้อชุดแต่งงานของเรา เพื่อเราจะได้นำเงินจำนวนนั้นมามอบให้คุณแม่"*

แม่ทราบดีว่านั่นหมายถึงการเสียสละใหญ่หลวงเพียงใดสำหรับครอบครัวชาวฮินดู แม่จึงถามทั้งสองว่า *"ทำไมเธอทำแบบนี้?"*

ลูกทราบไหมว่าทั้งสองตอบแม่ว่าอย่างไร?

"เราทั้งสองรักกันมาก เราจึงต้องการแบ่งปันความสุข

ของความรักนั้นกับคนทั้งหลายที่คุณแม่รับใช้อยู่นี้ด้วย"

พวกเขาต้องการแบ่งปันความสุขแห่งความรักนั้น

ลูกรู้ไหมว่าบริเวณที่ลูกอาศัยอยู่มีผู้คนมากมายอาศัยอยู่ตามถนน? มีคนนับร้อยมาที่บ้านของเราเพียงเพื่อขออาหารเล็กน้อย ขอความอบอุ่นแบบมนุษย์ ขอรอยยิ้ม ขอการจับมือ มิได้ขออะไรมากไปกว่านี้

ลูกรู้เรื่องนั้นหรือเปล่า?

มาดูเองซิ

แม่ไม่เคยลืมเรื่องที่เวเนซุเอลาเลย ตอนที่แม่ไปเยี่ยมครอบครัวหนึ่งที่มอบลูกแกะตัวหนึ่งให้พวกเรา แม่ไปขอบคุณพวกเขา และที่นั่นแม่พบว่าพวกเขามีลูกคนหนึ่งเป็นง่อย (แขนขาพิการ) แม่ถามผู้เป็นแม่ว่า *"ลูกของเธอชื่ออะไร ที่บ้านเรียกเขาว่าอะไร"*

ผู้เป็นแม่ตอบแม่อย่างน่าฟังว่า *"เราเรียกเขาว่า 'ครูแห่งความรัก' เพราะลูกคนนี้คอยสอนเราเสมอถึงวิธีที่เราจะรักกันทุกสิ่งที่เราทำเพื่อเขานั้นเป็นความรักต่อกันและกัน"*

ช่างมีจิตใจน่ารักอะไรเช่นนี้!

แม่มีประสบการณ์งดงามยิ่งเมื่อเราเปิดบ้านของเราที่เมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย พวกซิสเตอร์กับแม่แบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ แล้วออกไปเยี่ยมคนยากจนบริเวณพวก "ชนชั้นต่ำ" ที่เรามีบ้านของเราอยู่บริเวณนั้น

แม่ไปที่บ้านหลังเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในแถบนั้นที่ทำด้วยเศษ

ไม้ที่ไม่ใช้แล้ว และแม่พบชายชราผู้หนึ่งถูกทอดทิ้งไว้ เนื้อตัวสกปรกไปหมด ลูกลองนึกวาดภาพดูซิว่าเป็นเหมือนอะไร

แม่บอกชายนั้นว่า *"ขออนุญาตให้ดิฉันช่วยทำความสะอาดบ้านคุณ ซักเสื้อผ้า และจัดที่นอนให้คุณนะคะ"*

ชายชราตอบว่า *"อย่ายุ่งเลยน่า ผมไม่เป็นไรหรอก"*

แม่จึงว่า *"คุณจะรู้สึกดีขึ้นหากคุณยอมให้ดิฉันทำอะไรให้คุณสักหน่อยก็ยังดีนะคะ"*

เขาตอบแม่ว่า "ก็เอาซี หากซิสเตอร์ต้องการแบบนั้น"

แม่จึงลงมือทำความสะอาด ชำระล้างทุกสิ่ง แล้วแม่ก็พบตะเกียงสวยงามเปื้อนฝุ่นเต็มไปหมด ณ มุมหนึ่งของห้อง

แม่ถามชายนั้นว่า *"คุณจุดตะเกียงนี้ตอนค่ำหรือเปล่า?"*

ชายชราจ้องมองแม่แล้วพูดขึ้นว่า *"จุดให้ใครกัน? ไม่มีใครมาหาผมเป็นปี ๆ มาแล้ว"*

แม่ถามว่า *"แล้วถ้ามีซิสเตอร์มาเยี่ยม คุณจะจุดตะเกียงนี้ไหมล่ะ?"*

ชายนั้นยิ้ม พลางตอบว่า *"แน่นอนซิครับ"*

แม่ทำความสะอาดตะเกียงนั้น แล้วก็จุดมันไว้ ซิสเตอร์เริ่มไปเยี่ยมชายนั้นทุก ๆ เย็น แล้วเขาก็จุดตะเกียงนั้นให้พวกซิสเตอร์

แม่ลืมเรื่องชายชรานั้นไปนาน 2 ปีให้หลัง ชายชราผู้นั้นฝากข่าวมาถึงแม่ทางซิสเตอร์ที่ทำงานในออสเตรเลีย บอกว่า *"ช่วยบอกเพื่อนของผมด้วยว่าตะเกียงที่เธอช่วยจุดขึ้นในชีวิต*

ของผมนั้นยังลุกขึ้น ตะเกียงนั้นยังลุกอยู่นะครับ"

วันหนึ่ง เรานำชายคนหนึ่งมาจากถนน ชายนั้นดูท่าทางเป็นคนค่อนข้างมีฐานะ เขาเมามาก จนถึงกับยืนด้วยตัวเองไม่ได้

เรานำเขามาที่บ้านของเรา พวกซิสเตอร์ดูแลเอาใจใส่เขาด้วยความรัก ความใจดียิ่ง หลังจากนั้นราว 2 สัปดาห์ ชายนั้นบอกพวกซิสเตอร์ว่า *"ซิสเตอร์ครับ ผมขอเปิดใจพูดอะไรสักหน่อย ผมได้มาสำนึกว่าพระเจ้านั้นรักผม โดยผ่านทางซิสเตอร์นี่เอง ผมรู้สึกถึงความรักอ่อนโยนที่พระองค์มีต่อผม ผมอยากกลับบ้าน"* แล้วพวกเราก็ช่วยให้เขาเตรียมพร้อมที่จะกลับบ้าน

หลังจากนั้น 1 เดือน ชายนั้นก็กลับมาหาพวกเราที่บ้านแล้วก็มอบเช็คใบแรกให้ซิสเตอร์ เขาบอกซิสเตอร์ว่า *"ขอให้ซิสเตอร์ช่วยปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ เหมือนกับที่ได้ทำให้ผมนั้นด้วย"* จากนั้นเขาก็เดินจากไป กลายเป็นอีกคนที่แตกต่างไปจากคนเดิม

ความรักนำเขากลับมาสู่ครอบครัว สู่ความรักอ่อนโยนต่อลูก ๆ ของเขา สู่ความรักความเข้าใจต่อภรรยาของเขา

แม่เคยเดินทางไปประเทศเอธิโอเปีย ซิสเตอร์ของเราทำงานอยู่ในประเทศนั้นในช่วงที่เกิดอดอยากแห้งแล้งรุนแรง ตอนที่แม่ออกเดินทางไปเอธิโอเปีย ก็พบว่ามีเด็ก ๆ มาห้อมล้อมแม่มากมายทีเดียว

เด็กแต่ละคนมีสิ่งของสิ่งหนึ่งมามอบให้แม่ *"ช่วยนำสิ่งนี้ไปให้พวกเด็ก ๆ ด้วยนะครับ ช่วยนำสิ่งนี้ไปให้เด็กคนอื่น ๆ ด้วยนะคะ"* พวกเด็ก ๆ บอกแม่ พวกเด็กเหล่านั้นนำของขวัญเล็ก ๆ

น้อย ๆ มามอบให้คนยากจนของเรา

ตอนนั้นมีเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งเพิ่งมีโอกาสมีช็อกโกแลตแท่งหนึ่งเป็นครั้งแรก เด็กนั้นมาหาแม่พูดว่า *"ผมไม่ต้องการกินช็อกโกแลตแท่งนี้ คุณแม่ช่วยเอาไปให้เด็กคนอื่นเถิดครับ"*

เด็กน้อยผู้นี้ให้มากทีเดียว เพราะว่าเขาให้ทั้งหมด และเขาให้สิ่งที่มีค่าล้ำที่สุดสำหรับเรา

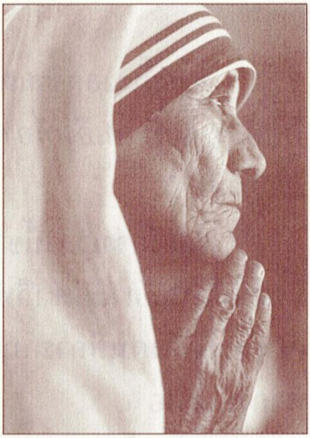
ลูกเองเคยประสบกับความสุขใจยินดีจากการให้บ้างหรือเปล่า? แม่ไม่ต้องการให้ลูกมอบอะไรให้แม่จากที่ลูกมีเหลือเฟือ แม่ไม่เคยยอมอนุญาตให้มีใครตั้งกองทุนหาเงินให้แม่ แม่ไม่ต้องการสิ่งนั้น แม่อยากให้ลูกมอบหัวใจที่เต็มด้วยความรักสำหรับเขาเหล่านั้น

ความรักที่ลูกใส่ลงไปในการให้ของลูกนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ถ้าลูกต้องการมีครอบครัวที่มีความสุข ถ้าลูกต้องการมีครอบครัว จงเรียนรู้ที่จะแบ่งปัน จงยื่นมือออกรับใช้และมอบหัวใจเพื่อรักเถิด

ความหวัง

รักคน-รักของ

เรามีซิสเตอร์ของเรากลุ่มเล็กๆ กลุ่มหนึ่งอยู่ในประเทศกัวเตมาลา มาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว พวกเรามาที่นี่เมื่อปี ค.ศ. 1972 ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวง

พวกซิสเตอร์มาที่กัวเตมาลาก็เพื่อรักและรับใช้เหมือนกับที่พวกเรากระทำในที่อื่นๆ ทุกแห่ง พวกซิสเตอร์เล่าให้แม่ฟังถึงสิ่งสวยงามเรื่องชายยากจนคนหนึ่ง ที่พวกซิสเตอร์เก็บมาจากถนนในเมืองแล้วพามาที่บ้านแห่งหนึ่งของเรา ชายคนนั้นป่วยมาก พิการ หิวและช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ด้วยความช่วยเหลือของทุกคน ชายคนนั้นก็กลับหายเป็นปกติ

ชายนั้นบอกซิสเตอร์ว่า *"ผมอยากออกไปจากที่นี่ เพื่อให้เตียงผมกับคนอื่นที่อาจต้องการมันมากพอกับที่ผมต้องการเมื่อมาที่นี่"*

แม่เชื่อว่าเวลานี้ชายคนนั้นมีงานทำแล้ว แม่ไม่คิดว่าเขามีรายได้มากนัก แต่เขาก็ทำงาน ทุกครั้งที่เขาได้รับเงินนิดหน่อย เขาก็ระลึกถึงคนพิการคนอื่นที่อยู่ในบ้านของเรา แล้วก็มาเยี่ยมพวกเขาเสมอ

ชายผู้นั้นมักจะนำสิ่งของบางสิ่งบางอย่างมาให้คนพวกนั้น

แม้เขามีเพียงเล็กน้อย แต่เขาก็นำบางสิ่งบางอย่างมาให้เสมอ

นี่คือของขวัญยิ่งใหญ่ของคนยากจนของเรา : คือความรักที่พวกเขามีอยู่

พวกเราได้เก็บเด็กชายกำพร้าเล็ก ๆ คนหนึ่งมาดูแล แม่ของเด็กคนนั้นสิ้นใจที่บ้านสำหรับผู้กำลังจะตายของเรา หญิงผู้นั้นมาจากครอบครัวผู้มีฐานะ แต่ชีวิตของเธอตกต่ำ เพราะสภาพแวดล้อมไม่ดีต่าง ๆ

เด็กคนนั้นเติบโตขึ้น เขาอยากจะเป็นพระสงฆ์ เมื่อเราถามเขาว่า *"ทำไมเธอต้องการเป็นพระสงฆ์?"* เขาให้คำตอบง่าย ๆ ว่า *"ผมอยากจะปฏิบัติต่อเด็กคนอื่น ๆ อย่างที่คุณแม่เทเรซาได้ทำเพื่อผมมาแล้ว ผมต้องการรักเหมือนอย่างที่คุณแม่ได้รักผม ผมต้องการรับใช้อย่างที่คุณแม่ได้รับใช้ผม"*

เวลานี้เขาเป็นพระสงฆ์แล้ว อุทิศตนรักทุกคนที่ไม่มีอะไรและไม่มีใครเลย คนเหล่านั้นที่ลืมความรักแบบมนุษย์ ลืมความ

อบอุ่นแห่งการสัมผัสแบบมนุษย์ ลืมแม้กระทั่งการยิ้มแสดงความใจดีนั้นไปเสียแล้ว

แม่จำไม่ได้ว่าตอนนั้นแม่อยู่ที่เมืองไหน แต่แม่จำได้ว่าแม่ไม่เห็นพวกเด็ก ๆ ตามถนนเลย แม่คิดถึงพวกเด็ก ๆ มากเหลือเกิน ขณะที่แม่กำลังเดินไปตามถนน ทันใดแม่ก็เห็นรถเข็นเด็กคันหนึ่ง สุภาพสตรีสาวคนหนึ่งกำลังเข็นรถคันนั้นอยู่ แม่จึงข้ามถนนเพียงเพื่อไปดูหน้าเด็กในรถเข็นคันนั้น

แม่กลับแปลกใจยิ่งนัก ไม่มีเด็กอยู่ในรถเข็นคันนั้น กลับเป็นสุนัขเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง

ดูเหมือนว่าจะต้องดับความหิวในหัวใจของหญิงผู้นั้น เมื่อไม่มีลูก เธอผู้นั้นก็หาอะไรมาทดแทน นั่นก็คือสุนัข

ในหลาย ๆ แห่ง เด็ก ๆ ถูกละเลย แต่สัตว์กลับได้รับการเอาใจใส่ทะนุถนอม สัตว์ได้รับอาหารพิเศษและสิ่งพิเศษต่าง ๆ ตัวแม่รักสุนัขมาก แต่แม่ก็ยังทนไม่ได้ที่เห็นสุนัขได้รับการดูแลแทนเด็ก

แม่ต้องขอบอกสิ่งที่ทำให้แม่แปลกใจและคงทำให้ลูกประหลาดใจด้วยเช่นกัน

เราต้องดูแลคนยากจนนับพัน ๆ ในกัลกัตตา ตามที่ลูกเองก็รู้ว่ามีคนมากกว่า 10 ล้านคนอยู่ในเมืองนั้น แต่จนถึงเวลานี้แม่ยังไม่เคยรู้เลยว่ามีผู้หญิงสักคนในหมู่คนยากจนเหล่านั้นที่ไปทำแท้งมา

แม่ไม่รู้ว่ามีผู้หญิงพวกนั้นสักคนที่เคยไปทำแท้งมา

ผู้หญิงเหล่านั้นทุกคนให้กำเนิดลูกของเธอออกมา

หลายครั้งหญิงเหล่านั้นอาจจะต้องนำทารกที่เพิ่งเกิดมาไปวางไว้ตามกองขยะ โดยหวังว่าจะโชคดีมีคนเก็บเอาไปเลี้ยงแทน แต่แม่เองไม่เคยรู้จักผู้หญิงสักคนในพวกนั้นที่ตัดสินใจทำลายลูกของตนเอง ความรักของผู้เป็นแม่ไม่เคยปล่อยให้เธอทำลายลูกของเธอหรอก

เราดูแลคนเป็นโรคเรื้อนมากกว่า 53,000 คน ด้วยความช่วยเหลือของรัฐบาลอินเดีย เราก็จัดสร้างศูนย์ดูแลช่วยเหลือคนโรคเรื้อนได้มากขึ้น

อย่างที่ลูกรู้ ในสมัยของพระเยซูนั้น คนโรคเรื้อนไม่เป็นที่ต้อนรับเลย คนโรคเรื้อนต้องซ่อนตัวอยู่ตามสุสาน ต้องให้อยู่ห่างไกลจากผู้คนทั้งหลาย และต้องมีสัญญาณกระดิ่งขณะที่เดินไป เพื่อคนอื่นๆ จะได้มีเวลาหนีห่างจากพวกเขาได้ทัน

สมัยนี้ ความรักต่อพระเจ้าทำให้หลายคนเข้ามาหาคนโรคเรื้อนมากขึ้น ผู้ที่อยากช่วยเหลือคนโรคเรื้อนก็มีจำนวนทวียิ่งขึ้น คนโรคเรื้อนจำนวนมากขึ้นเริ่มตระหนักว่ามีคนรักพวกเขา มีคนที่ไม่รังเกียจที่จะมาอยู่ใกล้พวกเขา ช่างตรงกันข้ามเหลือเกิน

ในศูนย์คนโรคเรื้อนของเรา เรายังสร้างบ้านสำหรับเด็กน้อย ช่างเป็นอัศจรรย์ของพระเจ้าเหลือเกินที่เด็กๆ ที่เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นโรคเรื้อนนั้น เกิดมาเนื้อตัวสะอาดและมีสุขภาพแข็งแรงทีเดียว

ก่อนที่เด็กๆ พวกนั้นจะเกิดมา เราก็ช่วยเตรียมพ่อแม่ให้พร้อมที่จะมอบลูกของตนให้เรา เพื่อเห็นแก่อนาคตของเด็ก

พ่อแม่ต้องมอบเด็กให้เราทันที ก่อนที่จะเริ่มให้นมลูก ก่อนที่เขาจะได้จูบรับขวัญลูกด้วยซ้ำ ซิสเตอร์ของเราเป็นผู้เลี้ยงดูเด็ก ๆ เหล่านั้นในบ้านที่อยู่ติดกับสถานพักฟื้นของคนโรคเรื้อนนั่นเอง

วันหนึ่ง แม่เห็นพ่อแม่คู่หนึ่ง นำทารกน้อยมาวางไว้ตรงกลางระหว่างเขาทั้งสอง เป็นทารกชายอายุเพียง 3 วัน

ทั้งสองวางทารกน้อยไว้ตรงกลาง แล้วแต่ละคนก็จ้องมองทารกนั้น ทั้งสองยื่นมือไปหาเด็กน้อย แต่แล้วก็หดกลับ ทั้งสองแสดงท่าทางอยากจูบเด็กน้อย แต่แล้วก็งดเสีย

แม่ไม่อาจลืมความรักล้ำลึกที่พ่อแม่คู่นั้นแสดงต่อลูกของตนเอง แม่อุ้มทารกน้อยขึ้นมา แม่ยังเห็นพ่อแม่คู่นั้นทอดสายตามองตามขณะที่แม่อุ้มเด็กเดินจากไป แม่ยกเด็กนั้นยื่นมาทางเขาทั้งสอง ซึ่งก็ยังคงจ้องมองลูกของตนด้วยความรักอ่อนโยนยิ่ง จนกระทั่งแม่เดินลับหายไปจากสายตาของเขาทั้งสอง

พ่อแม่คู่นั้นต้องระทมทุกข์ใจสักเพียงไรเล่า? ทั้งสองได้รับอนุญาตให้เห็นลูกได้ แต่ไม่อนุญาตให้แตะต้องตัวเด็ก พวกเขาปวดใจมากอยู่แล้วที่จะต้องมอบลูกของตนให้ แต่เพราะว่าพวกเขารักลูกมากกว่ารักตัวเอง พวกเขาจึงมีกำลังพอที่จะมอบลูกให้ได้

ช่างงดงามยิ่งนักที่ได้เห็นคนโรคเรื้อนผู้เป็นพ่อแม่ยอมเสียสละใหญ่หลวงเพื่อลูก ๆ ของตน เพื่อว่าลูก ๆ จะได้ไม่ติดโรคและจะเติบโตเป็นเด็กปกติที่มีความสุขต่อไป

เรามีเด็กจำนวนมากทีเดียวอยู่ในบ้านของผู้เป็นแม่ที่มิได้มีการแต่งงาน มีเด็กเกิดราว 170 คนทุกวัน ลูกลองนึกภาพ

ดูก็แล้วกัน

ถึงกระนั้นพระเจ้าก็ทรงทำอัศจรรย์เรื่อยมา แม้ในอินเดียทุกวันเราก็มีอย่างน้อยหนึ่งหรือสองครอบครัวที่มารับเด็กไปอุปการะ มีหลายคนมาจากต่างประเทศ แต่เด็กส่วนใหญ่ได้รับอุปการะอยู่ในประเทศอินเดียเอง

ลูกอาจไม่เข้าใจถึงอัศจรรย์ยิ่งใหญ่นี้ แต่สำหรับพวกเราที่มีชีวิตอยู่ในอินเดีย พวกเราที่ทำงานอยู่ในหมู่ชาวอินเดียแล้ว นี่คืออัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นได้ทีเดียว ตามระบบวรรณะแล้ว เด็ก ๆ ของแม่ รวมทั้งตัวแม่เอง ถูกถือว่าเป็นชนชั้นต่ำที่แตะต้องไม่ได้ (The Untouchables) ฉะนั้น การที่จะรับเด็กของเราคนหนึ่งไปอยู่ในครอบครัวนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อจริง ๆ มันเป็นการขัดสู้กับชีวิตทางวัฒนธรรมและทางศาสนาของชาตินั้นทีเดียว

ถึงกระนั้น พ่อแม่ชาวอินเดียเหล่านั้นก็รับเด็ก ๆ ของเราไปอยู่ในครอบครัวของตนจริง ๆ ตามกฎของชาวฮินดูแล้ว เด็กที่รับอุปการะก็กลายเป็นเลือดเนื้อของครอบครัวที่รับเด็กนั้นมาอุปการะด้วย

สิ่งนี้มิได้เกิดขึ้นในประเทศอื่นที่ไม่มีระบบชนชั้นเช่นประเทศอินเดีย ฉะนั้นนี่จึงเป็นอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่เบื้องบนทรงกระทำทีเดียว

แม่ยังจำได้เมื่อแม่บอกท่านผู้หญิงอินทิรา คานธี นายกรัฐมนตรีคนก่อนของอินเดีย ถึงสิ่งที่แม่ทำกับพวกเด็ก ๆ เหล่านี้ เธอพูดกับแม่ว่า *“นั่นเป็นไปไม่ได้”*

แม่ตอบท่านว่า "*แต่เรากำลังทำสิ่งนี้อยู่ มันต้องเป็นไปได้*" *เรามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องเรียนรู้จากคนยากจนของเรา เราได้รับจากพวกเขามากกว่าที่เราให้พวกเขาเสียอีก*

เด็ก ๆ เป็นอัศจรรย์ น่าทึ่ง...จริงไหม?
แม่เทเรซา

ครอบครัว

วันหนึ่ง แม่พบเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ถนน แม่จึงพาเธอมาที่บ้านสำหรับพวกเด็กของเรา เรามีสถานที่งดงามและมีอาหารให้เด็ก ๆ เราหาเสื้อผ้าสะอาด ๆ ให้และทำให้เด็กน้อยมีความสุขให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้

หลังจากนั้นไม่กี่ชั่วโมง เด็กผู้หญิงคนนั้นก็หนีไป แม่ออกไปตามหาเธอ แต่ไม่พบเธอที่ใดเลย แต่หลังจากนั้น 2-3 วัน แม่ก็ได้พบกับเธออีก

แล้วแม่ก็พาเธอมาที่บ้านของเราอีก แล้วบอกซิสเตอร์ผู้หนึ่งว่า *"ซิสเตอร์ช่วยคอยตามเด็กคนนี้ไปทุกที่ ที่เธอจะไปด้วยนะ"*

เด็กน้อยคนนั้นหนีไปอีก แต่ซิสเตอร์ผู้นั้นตามเธอไป แล้วก็พบว่าเด็กน้อยไปที่ไหน แล้วทำไมจึงต้องหนีไปอีก

ซิสเตอร์ผู้นั้นตามเด็กน้อยคนนั้นไป แล้วพบว่าแม่ของเด็กน้อยผู้นั้นอาศัยอยู่ใต้ต้นไม้ริมถนนแห่งหนึ่ง ผู้เป็นแม่วางก้อนหิน 2 ก้อน แล้วก็หุงหาอาหารอยู่ใต้ต้นไม้นั่นเอง

ซิสเตอร์ผู้นั้นส่งคนมาบอกให้แม่ทราบ แม่จึงรีบไปที่นั่น แม่มองเห็นความดีใจบนใบหน้าของเด็กน้อยผู้นั้น เพราะเธอกำลังอยู่กับแม่ที่รักเธอและกำลังทำอาหารให้เธอ ณ สถานที่กลางแจ้งแห่งนั้น

แม่ถามเด็กน้อยผู้นั้นว่า *"ทำไมหนูไม่อยู่กับพวกเราเล่า? หนูมีสิ่งสวยงามต่าง ๆ ที่บ้านของเรา"*

หนูน้อยตอบว่า *"หนูอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีแม่ของหนูอยู่ด้วย แม่รักหนู"* เด็กน้อยผู้นั้นมีความสุขกับอาหารน้อยนิดที่ผู้เป็นแม่กำลังจัดหาให้อยู่ริมถนนนั้นมากกว่าทุกสิ่งที่แม่มอบให้เธอ

ในขณะที่เด็กคนนั้นอยู่กับเรา เราไม่สู้เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของหนูน้อยเลย แต่เมื่อแม่พบเด็กน้อยอยู่กับแม่ของเธอริมถนน ทั้งสองยิ้มแย้มแจ่มใสทีเดียว

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

ก็เพราะว่านั่นเป็นครอบครัวของเขา

แม่คาดว่าผู้เป็นพ่อคงออกไปเก็บเศษขยะที่คนโยนทิ้งแล้ว

เด็กน้อยผู้นั้นคงอยู่ได้โดยไม่ต้องมีอะไรมากนัก แต่เธอคงอยู่ไม่ได้แน่หากปราศจากความรักจากครอบครัวของเธอ ความ

รักจากแม่ของเธอ การไม่มีความสุขนั้นไม่จำเป็นต้องมาจากการไม่มีสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น ถ้าเรามีกันและกันแล้ว เราก็มีทุกสิ่ง

นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมจึงสำคัญยิ่งที่ผู้เป็นพ่อเป็นแม่จะต้องรักลูก ๆ ของตน

ลูก ๆ จะเป็นผู้ซื่อสัตย์

ลูก ๆ จะรักครอบครัวของตน

ลูก ๆ ที่ได้รับความรักจะไม่หนีไปจากครอบครัวของตน

ไม่มีเยาวชนหนุ่มสาวคนไหนหนีไปจากบ้าน เพราะไม่มีสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น พวกเขาหนีออกจากบ้านที่ไม่มีความรักต่างหาก

มีเยาวชนบางคนที่หนีออกจากบ้านต้องกลายเป็นผู้ป่วยโรคเอดส์ ลูกอาจจะไม่เคยประสบกับมัน โรคเอดส์เป็นโรคร้ายแรงยิ่ง

เราเปิดบ้านสำหรับคนป่วยโรคเอดส์ที่กรุงนิวยอร์ก คนเป็นเอดส์พบว่าพวกตนเป็นผู้ที่ไม่มีใครต้องการมากที่สุดในโลกปัจจุบันนี้

ชีวิตของพวกเขาช่างเปลี่ยนไปมากถึงเพียงนั้น เพียงเพราะมีซิสเตอร์ไม่กี่คนของเรามาคอยดูแลรับใช้และมีบ้านสำหรับพวกเขาด้วย

เป็นบ้านแห่งความรัก

เป็นของขวัญแห่งความรัก

เป็นสถานที่นี้เอง บางทีอาจเป็นสถานที่เดียวเท่านั้นที่

พวกเขารู้สึกว่าตนได้รับความรัก เป็นสถานที่ที่พวกเขาเป็นมนุษย์คนหนึ่งขึ้นมา สิ่งนี้ได้ช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาจนพวกเขาตายได้อย่างสงบ ไม่มีพวกเขาคนใดสิ้นใจอย่างทุกข์ระทมใจเลย

มีอยู่วันหนึ่ง ซิสเตอร์ของเราคนหนึ่งโทรศัพท์มาเล่าให้แม่ฟังว่า ชายหนุ่มคนหนึ่ง (ทุกคนที่นั่นเป็นคนหนุ่มทั้งสิ้น) กำลังจะตาย แต่ก็แปลกเหลือเกินที่เขาไม่ยักตายสักที

ซิสเตอร์จึงถามเขาว่า *"เกิดอะไรขึ้น (เขากำลังสู้กับความตาย) มีอะไรหรือ?"*

ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า *"ซิสเตอร์ครับ ผมยังตายไม่ได้จนกว่าผมจะขอให้พ่อของผมยกโทษให้ผมก่อนครับ"*

ซิสเตอร์ผู้นั้นสืบหาจนพบว่าบิดาของชายหนุ่มอยู่ที่ไหน แล้วก็โทรศัพท์ไปเรียกเขามา และแล้วก็เกิดสิ่งพิเศษยิ่ง คือ บิดาสวมกอดลูกชาย ร้องว่า *"ลูกรัก ลูกรักของพ่อ"*

ผู้เป็นลูกขอให้บิดายกโทษให้ตน *"ยกโทษให้ผมด้วยครับคุณพ่อ"*

ทั้งสองสวมกอดกันแน่นทีเดียว

2 ชั่วโมงต่อมา ชายหนุ่มก็สิ้นใจ

ดูซิว่าความรักสามารถทำอะไรได้บ้าง ความรักเป็นสิ่งที่สามารถช่วยให้เราเปิดหัวใจของเรา ในโลกปัจจุบันมีความทุกข์ทรมาน การฆ่ากัน ความเศร้ามากมายเหลือเกิน เพราะว่าผู้คนทั้งหลายสูญเสียความสุขใจแห่งความรักเมตตาในหัวใจของตน

เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเขาจึงไม่อาจแบ่งปันความสุขใจแห่งความรักให้แก่กันและกันได้

วันหนึ่ง แม่กำลังเดินไปตามถนนในกรุงลอนดอน แล้วแม่ก็เห็นชายผอมสูงคนหนึ่งซุกตัวอยู่ตรงมุมหนึ่ง ดูน่าสงสารยิ่งนัก

แม่จึงเดินเข้าไปหา จับมือกับเขา พลางกล่าวทักทายเขา ชายนั้นจ้องมองแม่แล้วกล่าวขึ้นว่า *"โอ! ช่างนานเหลือเกิน ช่างนานเหลือเกินที่ผมไม่ได้สัมผัสมืออบอุ่นของมนุษย์!"* แล้วเขาก็ลุกขึ้นนั่ง

มีรอยยิ้มงดงามปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายผู้นั้น เพราะมีคนแสดงความใจดีต่อเขา เพียงแค่สัมผัสมือกับเขาก็ทำให้เขารู้สึกว่าตนเป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกัน

พวกเราธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม ถวายคำปฏิญาณพิเศษต่อพระเจ้า คือ เต็มใจรับใช้คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายด้วยสิ้นสุดจิตใจของเรา พวกเราไม่มีรายได้อะไร ไม่มีเงินช่วยเหลือใด ๆ จากพระศาสนจักร ไม่มีเงินเดือนจากทางรัฐบาล ไม่มีการรับรองพิเศษใด ๆ จากภาครัฐ เราไม่มีอะไรในทำนองนั้นทั้งสิ้น

ถึงกระนั้น เราก็ติดต่อเกี่ยวข้องกับผู้คนหลายพันหลายหมื่นคน และเราก็ไม่เคยได้ยินใครบอกกับเราว่า *"เสียใจด้วยนะ เราไม่มีอะไรจะช่วยท่านได้"*

ขณะนี้ (เดือนกันยายน ปี 1987) มีซิสเตอร์ของเราอยู่ในบ้าน 352 แห่ง กำลังดูแลเอาใจใส่คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายนั้น : คือผู้ที่ไม่มีใครต้องการ ผู้ที่ไม่มีใครรัก คนปัญญาอ่อน คนแขนขาพิการ คนที่ถูกทอดทิ้ง และอีกหลายคนที่ถูกทอดทิ้งให้ต้องระทมทุกข์อยู่เดียวดายเหล่านั้น ถ้าลูกพบใครสักคนที่เป็นแบบนั้น ขอให้ลูกทราบว่า เรามีบ้านให้คนเหล่านั้นมาอยู่ได้ทุกเวลา

ลูกสามารถทำในส่วนของลูกได้เช่นกัน ทำสิ่งเล็กน้อย อาจเป็นเพียงให้รอยยิ้ม อาจเป็นเพียงการช่วยพาคนตาบอดข้ามถนน เหล่านี้ก็เป็นงานที่นำสันติสุขมาให้

วันหนึ่ง มีขอทานคนหนึ่งมาหาแม่ พูดว่า *"คุณแม่เทเรซาครับ ใครๆ ก็นำของต่างๆ มาให้คุณแม่เพื่อให้ช่วยคนยากจน ผมเองก็ต้องการให้บางสิ่งบางอย่างด้วยเหมือนกัน แต่วันนี้ผมขอทานมาได้แค่ 10 เพ็นนีเท่านั้น ผมขอมอบเงินทั้งหมดนี้ให้คุณแม่ครับ"*

แม่บอกกับตัวเองว่า *"ถ้าแม่รับเงินนั้นมา ชายขอทานคนนั้นคงกลับไปโดยไม่ได้กินอะไรเป็นแน่ แต่ถ้าแม่ไม่รับเงินนั้นเขาก็คงจะเสียใจมาก"*

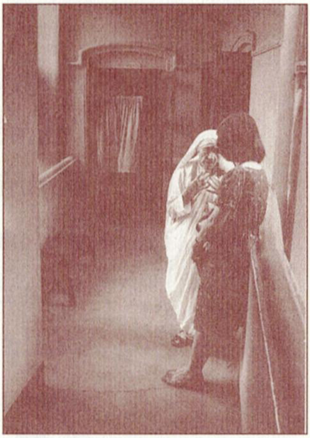
แม่ตัดสินใจรับเงินจากขอทานผู้นั้น

แม่ไม่เคยเห็นความยินดีบนใบหน้าของคนที่นำเงินหรืออาหารมาให้ มากเท่ากับที่เห็นบนใบหน้าของชายขอทานคนนั้นมาก่อนเลย ชายนั้นมีความสุขใจมาก เพราะเขาเองก็สามารถให้บางสิ่งบางอย่างได้เหมือนกัน

แม่สัญญาว่าจะสวดภาวนาสำหรับลูก ๆ ทุกคน เพื่อลูกจะได้พบกับความสุขใจแห่งความรักเมตตาและจะได้แบ่งปันความสุขใจนั้นกับครอบครัวของลูก และกับทุก ๆ คนที่ลูกพบในชีวิต

โปรดภาวนาเพื่อแม่ด้วย เพื่อแม่จะได้สามารถทำงานแห่งความรักเมตตานี้ต่อไป และไม่ทำให้งานนี้ต้องเสียหายแต่อย่างใด

มุมสงบ

คุยกับแม่

ผู้ถาม : คุณแม่เทเรซาครับ คุณแม่พบว่าง่ายไหมครับที่จะทำงานในหมู่คนยากจน?

คุณแม่เทเรซา : แน่ทีเดียวค่ะ ไม่ง่ายนักหรอกที่จะทำงานเพื่อคนยากจน หากขาดชีวิตภาวนาและจิตตารมณ์แห่งการเสียสละ คงไม่ง่ายนักหรอกถ้าเราไม่เห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในคนยากจนเหล่านั้น เราคงจะรู้สึกเป็นสุขหากเราช่วยให้คนยากจนเหล่านั้นมีชีวิตสันติต่อกันและกัน แต่เป็นการยากเหลือเกินสำหรับผู้ที่ไม่เคยได้มีปัจจัย

พื้นฐานต่าง ๆ เพื่อจะมีชีวิตราบรื่น และช่วยเหลือเพื่อนบ้านของตนได้ และไม่มองว่าเพื่อนบ้านเหล่านั้นเป็นเสมือนคู่แข่งของตน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้สภาพน่าสงสารของพวกเขาเลวร้ายลง นั่นจึงเป็นเหตุผลว่า ทำไมเราจึงไม่สามารถให้อะไรพวกเขาได้ดีกว่าชีวิตแห่งความรักและเอื้ออาทร โดยมองเห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในพวกเขาแต่ละคน โดยไม่คำนึงว่าพวกเขาจะมองเราเป็นมิตรหรือศัตรู

ผู้ถาม : คุณแม่มีผู้ร่วมงานมากมายเช่นนี้ได้อย่างไร?

คุณแม่เทเรซา : เบื้องบนเป็นผู้ส่งพวกเขามา พวกเขามาแล้วก็เห็น บางครั้งพวกเขามาจากที่ไกลแสนไกล พวกเขาหลายคนได้ยินเรื่องของพวกเราก่อนจากที่อ่านพบในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ

ผู้ถาม : คุณแม่ทำงานที่คุณแม่อยากทำสำเร็จแล้วหรือยัง ด้วยอาศัยจำนวนซิสเตอร์ที่คุณแม่มีอยู่ตอนนี้?

คุณแม่เทเรซา : ยังหรอกค่ะ ความต้องการต่าง ๆ นั้นมากเกินกว่าที่เราจะสามารถจัดการรับมันได้หมด

ผู้ถาม : คุณแม่เทเรซาครับ คุณแม่มีอะไรคอยผลักดันให้เปิดบ้านใหม่อยู่เรื่อย ๆ ครับ?

คุณแม่เทเรซา : ถ้าเบื้องบนยังคงส่งผู้ร่วมงานมากมายมาให้เราโดยไม่ขาดเช่นนี้ เราก็เชื่อว่ามิใช่เพื่อให้เรา

เก็บซ่อนพวกเขาไว้ในอาราม แต่เบื้องบนทรงต้องการให้เราทวีงานช่วยเหลือคนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายมากกว่า

ผู้ถาม : คุณแม่ใช้หลักเกณฑ์อะไรในการเปิดบ้านในอินเดียและในต่างประเทศ?

คุณแม่เทเรซา : เราไม่เคยตกลงใจไปเปิดบ้านด้วยเหตุผลอื่นใดมากกว่าเพียงเพื่อรับใช้คนยากจนเท่านั้น ตามปกติแล้ว การตกลงใจไปเปิดบ้านใหม่นั้นจะตามมาหลังจากการสำรวจต่าง ๆ แล้วเท่านั้น

คำถาม : คุณแม่ให้ความสำคัญกับภาพปรากฏภายนอกแค่ไหนครับ?

คุณแม่เทเรซา : นิดหน่อยหรือก็ไม่เลยค่ะ สำหรับชุดของเรา แม้ว่าส่าหรีเป็นชุดที่เราแต่งกันเป็นปกติก็ตาม เราก็เต็มใจที่จะปรับเปลี่ยนหรืออาจเลิกแต่งแบบนั้นก็ได้ถ้าเราพบว่าเราไม่เป็นที่ยอมรับหากแต่งกายในชุดแบบนั้น เราอาจจะใช้การแต่งกายชุดอื่นก็ได้ถ้าเราจะได้รับการยอมรับจากคนยากจนได้มากกว่า ในที่ที่เรารู้สึกว่าเราถูกเรียกให้ไปทำงานของเรา

คำถาม : คุณแม่พบว่าง่ายไหมครับที่จะกระทำการงานต่าง ๆ ของคุณแม่?

คุณแม่เทเรซา : เราได้เรียนรู้ตั้งแต่แรกแล้วที่จะค้นพบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่แฝงมาในคนยากจนน่าสงสาร คนป่วย คนนอกสังคมทั้งหลาย สิ่งศักดิ์สิทธิ์แสดงองค์แก่เรา โดยแฝงมาในรูปแบบต่างๆ กัน อาทิ คนที่กำลังจะตาย คนที่เป็นอัมพาต คนโรคเรื้อน คนทุพพลภาพ และผู้เป็นกำพร้าทั้งหลาย ความเชื่อเช่นนี้ช่วยให้การงานของเราซึ่งเรียกร้องการเตรียมตัวพิเศษง่ายขึ้น อย่างน้อยก็ทนได้มากขึ้น หากไม่มีความเชื่อเช่นนี้แล้ว การงานของเราก็คงจะพบกับอุปสรรคมากมาย เนื่องจากเราประสบกับการด่าแช่ง การถูกปฏิเสธ และลัทธิอเทวนิยมอยู่ทุกขณะ

คำถาม : ในการทำงาน คุณแม่ให้ความสำคัญต่อเรื่องทางศาสนามากแค่ไหนครับ?

คุณแม่เทเรซา : พวกเรามิใช่เป็นนักสังคมสงเคราะห์ แต่เราเป็นธรรมทูต พวกเรายังพยายามประกาศความดีงามโดยอาศัยการงานแห่งความรักเมตตา สำหรับเรื่องกฎเกณฑ์ที่เราใช้กำหนดเรื่องความช่วยเหลือของเรานั้น เราไม่เคยวางความช่วยเหลือของเราไว้กับความเชื่อต่างๆ ทางศาสนาของคนที่ต้องการ แต่วางไว้บนความต้องการนั้นเอง เราไม่สนใจกับเรื่อง

ความเชื่อทางศาสนาของผู้ที่เราช่วยเหลือ เราสนใจเพียงแต่ว่าความต้องการนั้นๆ เป็นเรื่องเร่งด่วนเพียงใดเท่านั้น

คำถาม : ธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมซึ่งเป็นผู้ร่วมงานของคุณแม่ชอบอะไรเป็นพิเศษในการทำงานช่วยเหลือคนยากจนหรือเปล่าครับ?

คุณแม่เทเรซา : ถ้าหากเราชอบอะไรเป็นพิเศษอยู่บ้างก็คือชอบคนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายเท่านั้น คนที่ถูกทอดทิ้ง คนที่ไม่มีใครสนใจดูแล เด็กกำพร้า คนที่กำลังจะตายและคนโรคเรื้อน

คำถาม : มีบางคนเห็นว่า งานของธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมในบ้านสำหรับผู้น่าสงสารที่กำลังจะตายนั้น เป็นเพียงการต่อเวลาของผู้น่าสงสารเหล่านั้นออกไปนิดหน่อยเท่านั้น พวกที่สุขภาพกลับคืนดีก็กลับไปอยู่ตามถนนที่พวกเขาจะต้องประสบกับโรคและความทุกขเวทนาแบบเดิมอีก คุณแม่จะตอบว่าอย่างไรครับ?

คุณแม่เทเรซา : เมื่อเราทำได้ เราก็ไม่จำกัดตัวเองเพียงเรื่องการรักษาพยาบาลแต่ทางยาเท่านั้น เราพยายามไปสู่การฟื้นฟูทางความเป็นมนุษย์และทางสังคมของผู้ที่ได้รับการฟื้นฟูทางสุขภาพเหล่านั้น เป็นความจริงที่ว่า ในหลายกรณี หลายคนที่หายดีแล้วนั้นก็ชอบเป็นอิสระไปอยู่ตาม

ถนนมากกว่าจะอยู่ในสภาพแวดล้อมอันคับแคบของบ้านเรา แต่นี่เป็นสิ่งที่เราไม่อาจป้องกันได้ เรากระทำการนี้ด้วยความเชื่อมั่นว่า เราได้ทำดีที่สุดแล้ว

คำถาม : มีหลายคนบอกว่าการฝึกอบรมด้านการแพทย์ของธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมนั้นค่อนข้างล้าหลังสำหรับคนป่วยหนักที่พวกเขาต้องดูแลเอาใจใส่?

คุณแม่เทเรซา : แม่ทราบดีในเรื่องนี้ การฝึกอบรมด้านการแพทย์ของเรานั้นมีข้อจำกัดมาก แต่เราก็พยายามให้ความช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่ผู้ที่ส่วนใหญ่มักจะไม่มีใครช่วยเหลือพวกเขาแม้แต่ให้การดูแลพื้นฐานทางการแพทย์เลย

คำถาม : มีคนพูดกันด้วยว่า การดูแลเอาใจใส่คนป่วยในกรณีที่แทบจะหมดหวังแล้วนั้น ควรจะเจาะจงช่วยผู้ที่มีโอกาสรอดได้ดีกว่า?

คุณแม่เทเรซา : เราพยายามช่วยเหลือทุกคนที่ต้องการการดูแล แต่เราก็ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุดในขณะนั้น เรามิได้หันหลังให้กับผู้ใด ไม่มีผู้ใดถูกปล่อยให้พ้นจากความเต็มใจของเราที่จะรับใช้เขาในพี่น้องที่กำลังทุกข์ทรมานของเรานั้น เรามองเห็นภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่กำลังทุกข์

ทรมานอยู่ในตัวเรา ถึงแม้ว่าหากเราจะลดลงมาให้ความสนใจเฉพาะบางคน เนื่องจากมีความจำเป็นหรือเนื่องจากมีแหล่งทรัพยากรอันจำกัดก็ตาม ความปรารถนาสูงสุดของเราก็คือเพื่อให้พวกเขาได้สัมผัสกับความรักเมตตาและมีความสุขได้บ้าง

คำถาม : หลายครั้ง คุณแม่ก็ทำอะไรได้ไม่มากนัก หรือไม่อาจทำอะไรได้มากนักที่จะช่วยคนที่กำลังจะตายใช่ไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : อย่างน้อยที่สุด เราก็สามารถทิ้งรอยประทับใจถึงสิ่งสำคัญยิ่งประการหนึ่งไว้ให้เขาได้ คือว่ามีคนที่เต็มใจรักเขาจริง ๆ เพราะว่าคนที่กำลังจะตายก็เป็นคนมีคุณค่า และเขาก็สมจะได้รับความรักให้มากเท่าหรือให้มากกว่าคนอื่นๆ ด้วยซ้ำไป

คำถาม : คุณแม่ไม่เคยรู้สึกรังเกียจเมื่อเผชิญกับสภาพน่าสงสารบ้างหรือครับ?

คุณแม่เทเรซา : เคยซิคะ เราทำงานของเราส่วนใหญ่กับคนที่กำลังจะตาย คนชราที่น่าสงสาร เด็กกำพร้ายากจนทั้งหลาย และพวกคนโรคเรื้อน เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า งานของเรานั้นยากลำบากสำหรับพวกเราในหลายกรณี เราทำงานของเราไม่ใช่ในสภาพการณ์ที่เป็นที่ยอมรับได้

เสมอไป แต่พวกเราทุกคนก็ชอบทำงานกับคนยากจนมากกว่าคนร่ำรวย นี่เป็นงานตลอดชีวิตของเรา

คำถาม : มีลักษณะอะไรบ้างที่บ่งชี้ถึงการทำงานช่วยเหลือคนยากจนของคุณแม่?

คุณแม่เทเรซา : การรับใช้ของเรามิได้จำกัดอยู่เพียงแค่ช่วยผ่อนคลายทางด้านวัตถุเท่านั้น เราต้องการจะช่วยเหลือในสิ่งที่จำเป็น เพื่อว่าคนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายจะได้ไม่รู้สึกว่าตนถูกทอดทิ้ง และจะได้ตระหนักว่ามีคนที่สนใจช่วยพวกเขาอยู่

คำถาม : คุณแม่ทำอะไรเพื่อคนโรคเรื้อนบ้างครับ?

คุณแม่เทเรซา : เราให้ความช่วยเหลือคนที่ติดโรคเรื้อนนี้ประมาณ 20,000 คน เฉพาะในเมืองกัลกัตตาเมืองเดียว และถึง 50,000 คนทั่วอินเดีย เราตระหนักว่านี่เป็นเหยื่อโรคเรื้อนถึง 4 ล้านคนในประเทศนี้ สิ่งแรกที่เราทำสำหรับผู้ที่รับความช่วยเหลือจากเราก็คือ ทำให้พวกเขายอมรับว่าตนมีโรคนี้อยู่ในตัว เราหายาอันจำเป็นมาให้พวกเขาและพยายามรักษาพวกเขา ปัจจุบันนี้ไม่จำเป็นที่คนโรคเรื้อนจะต้องแยกไปอยู่โดดเดี่ยวต่างหากแล้ว ถ้าเราสามารถช่วยพวกเขาได้ทันเวลา พวกเขาก็จะได้รับ

การรักษาให้หายเป็นปกติได้ ดังนั้นสิ่งที่พวกซิสเตอร์พยายามทำก่อนหมดก็คือ ทำให้คนเหล่านั้นกล้าเผชิญหน้ากับโรคเรื้อนนี้ ในอินเดียถือกันว่า โรคเรื้อนเป็นการถูกลงโทษจากพระเจ้า เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องศาสนาของผู้คน พวกซิสเตอร์พยายามทำทุกสิ่งที่สามารถเพื่อช่วยรักษาและกำจัดเรื่องความเชื่อถือแบบนี้ของผู้คนทั้งหลาย

คำถาม : ค่ายาสำหรับคนโรคเรื้อนคนหนึ่ง ๆ สักเท่าไรครับ?

คุณแม่เทเรซา : ที่จริงแล้วเราไม่ต้องจ่ายค่ายาต่าง ๆ หรอกค่ะ ยาเหล่านั้นเราได้รับบริจาคมา เราได้รับยามาจากหลาย ๆ แห่ง จากสหรัฐอเมริกา เยอรมนี ฝรั่งเศส อังกฤษ และสวิตเซอร์แลนด์ อันที่จริงก็ไม่เสียค่าใช้จ่ายมากนัก แม่ไม่มีความรู้แน่นอนเรื่องต้องจ่ายค่ายาสักเท่าไร สำหรับคนไข้แต่ละคนหรอกค่ะ

คำถาม : คุณแม่ได้รับความช่วยเหลือสำหรับคนโรคเรื้อนเพียงพอหรือเปล่าครับ?

คุณแม่เทเรซา : พอค่ะ อย่างน้อยก็สำหรับตอนนี้ พอสำหรับในเรื่องยา เรายังต้องซื้อวิตามินเม็ด ยาแก้อักเสบและเครื่องมือช่วยด้านสุขภาพอีกด้วย นอกจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น เรายังต้องการสิ่ง

ช่วยเหลืออื่นๆ อีก อาทิ ผ้า ผ้าพันแผล เครื่องอุปโภคจำเป็นต่างๆ ยาปฏิชีวนะ ยาดับกลิ่น รวมทั้งประเภทที่ให้กลิ่นหอมต่างๆ ด้วย

คำถาม : คุณแม่ได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากใครบ้างครับ?

คุณแม่เทเรซา : ขอบคุณพระที่เราได้รับความช่วยเหลือจากทุกๆ คน เรามีเพื่อนร่วมงานและผู้อุปถัมภ์เป็นทั้งชาวฮินดู ชาวมุสลิม ชาวปาร์ซี ชาวยิว ชาวพุทธ โปรเตสแตนต์ และพวกเราชาวคาทอลิก

คำถาม : คุณแม่เคยไม่มีทรัพย์สินอะไรเหลืออยู่เลยสำหรับการงานต่างๆของคุณแม่บ้างไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : เราไม่เคยมีสิ่งใดเหลือไว้เลย แต่เราก็ไม่เคยขาดสิ่งที่เราจำเป็นเช่นกัน บางครั้งก็มีสิ่งที่เกิดขึ้นแบบแปลกอย่างน่าอัศจรรย์ เราตื่นขึ้นมาโดยไม่มีทรัพย์สินใดๆ เลย มีแต่ความรู้สึกปวดร้าวที่ไม่อาจช่วยตอบสนองคนยากจนของเราเหล่านั้นได้ ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา เราก็มักจะได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่ไม่ได้คาดคิดมาถึงพวกเราจากผู้บริจาคนิรนามมากมายทั้งจากชาวคาทอลิก โปรเตสแตนต์ ชาวพุทธ ชาวยิว ชาวปาร์ซี ชาวมุสลิม และชาวฮินดู จากคนที่มีศาสนาและคนที่ไม่มีศาสนา จากคนรวย

และคนจนด้วย

คำถาม : งานที่คุณแม่ทำสำเร็จไปนั้นเป็นงานแบบไหนครับ?

คุณแม่เทเรซา : มิใช่เป็นงานสำคัญในตัวมันเองหรอก แต่เป็นงานต่ำต้อยที่สุดที่มีอยู่ เราคิดว่าคุณค่าของงานนั้นมาจากจิตตารมณ์ ความรักที่เรามีต่อพระที่เป็นแรงบันดาลใจให้การทำงานนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะรักพระโดยไม่รักเพื่อนพี่น้องของเรา ในขณะเดียวกันไม่มีธรรมทูตแห่งเมตตา-ธรรมคนใดลืมถ้อยคำของพระเยซูที่ว่า เราหิวและท่านก็ให้เรากิน นี่เป็นสิ่งที่เราพยายามทำคือ เลี้ยงอาหาร หาเสื้อผ้าให้และไปเยี่ยมพระคริสต์ในคนที่เจ็บป่วย คนที่กำลังจะตาย คนโรคเรื้อน และเด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งเหล่านั้น

คำถาม : คุณแม่สามารถบอกถึงเรื่องงานของคุณแม่กับพวกเด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งเหล่านั้นได้ไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : ได้ซีคะ เราเริ่มงานกับพวกเด็ก ๆ และเราก็ยังอยู่กับพวกเขาด้วย แม้ว่าเด็ก ๆ นั้นมิใช่งานเพียงงานเดียวของเราก็ตาม เด็กกำพร้าและเด็กที่ถูกทอดทิ้งนั้นเป็นเด็กโชคไม่ดีที่เราไม่เคยขาดพวกเขาเลย ครั้งหนึ่ง ตอนที่เริ่มงานของเราใหม่ ๆ ในช่วงปีแรก ตำรวจคนหนึ่งนำเด็กกลุ่มหนึ่งที่ถูกจับได้ขณะกำลังขโมยมาให้

พวกเรา เด็กพวกนั้นยังเล็กเกินไปที่จะถูกนำไปขังคุกร่วมกับนักโทษอื่น ๆ แม่ถามพวกเด็ก ๆ ว่าทำไมจึงต้องไปทำเช่นนั้น พวกเด็ก ๆ อธิบายให้แม่ฟังว่า ทุก ๆ ค่ำราวบ่าย 5 โมงเย็นถึง 2 ทุ่ม จะมีพวกผู้ใหญ่มาคอยสอนพวกเขาให้รู้จักวิธีไปขโมยของ

คำถาม : อนาคตของพวกเด็ก ๆ ที่คุณแม่ได้ช่วยเหลือไว้นั้นจะเป็นอย่างไรครับ?

คุณแม่เทเรซา : แม่ไม่เชื่อว่าจะมีวิธีใดที่จะช่วยได้ดีไปกว่าการเตรียมอนาคตที่ดีกว่าให้กับผู้ที่เป็นเด็กในวันนี้ เราเอาใจใส่เด็กยากจนที่สุด เด็กที่เราเก็บมาได้จากตามชุมชนแออัด เด็กพวกนั้นแต่ละคนต้องการเงินประจำเดือนละ 2-3 ดอลลาร์เท่านั้น น่าประทับใจที่ได้เห็นเด็ก ๆ จากประเทศอื่น เช่น เด็กฝรั่งเศส เด็กอังกฤษ เด็กสเปน เด็กสวิส เด็กเดนมาร์ก และเด็กอิตาเลียน บริจาคเงินที่ตนอดออมไว้มาให้เราเปิดบัญชีออมทรัพย์สำหรับเด็กแต่ละคนที่เรารับเข้ามา เมื่อเด็กคนนั้นโตขึ้น และถ้าเขาสามารถเรียนได้ เขาก็จะได้รับการศึกษาสูงขึ้น เราเห็นว่าเด็ก ๆ ที่ไม่มีความถนัดที่จะเรียนสูงขึ้นก็จะได้รับการศึกษาทางด้านค้าขาย เพื่อว่าเด็กพวกนั้นจะได้สามารถหาเลี้ยงชีพได้

ด้วยตนเอง

คำถาม : ธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมประสบกับความอยุติธรรมร้ายแรงมากมาย พวกท่านมีปฏิกิริยาต่อสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างไรครับ?

คุณแม่เทเรซา : มีความอยุติธรรมต่าง ๆ ให้ทุกคนได้เห็นเสมอ เป็นเรื่องขององค์กรใหญ่ ๆ ที่จะจัดหา หรือสนับสนุนวิถีทางที่จะช่วยยกระดับมาตรฐานการเจริญชีวิตของผู้คนที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับความอยุติธรรม ทุกวันเราพบปะกับคนที่ถูกสังคมปฏิเสธอยู่เสมอ จุดมุ่งหมายแรกของเราก็คือต้องการช่วยคนเหล่านี้ให้ได้รับการพัฒนาขั้นพื้นฐานของการเป็นมนุษย์ เราพยายามที่จะฟื้นฟูเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เขาเหล่านั้นควรมีในฐานะมนุษย์ รวมทั้งการเป็นพี่น้องกัน เพื่อจะทำให้สำเร็จ เราจึงมิได้มองก่อนว่าพวกเขากำลังจะตายหรือเปล่า หรือดูว่าพวกเขามีชีวิตทั้งชีวิตอยู่เบื้องหน้าพวกเขาหรือเปล่า

คำถาม : คุณแม่ได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลอินเดียบ้างไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : เรามิได้รับความช่วยเหลือโดยตรงใด ๆ แต่เราก็ต้องรับรู้ว่าทางรัฐบาลก็ช่วยเราด้วยวิธีที่มีประสิทธิผลคือ โดยพวกเขาแสดงความเชื่อใจ

เคารพยกย่องต่อพวกเรา สิ่งนี้ช่วยพวกเราได้ในหลาย ๆ ทาง เช่น ให้เรามีที่ดินสำหรับงานที่เราดำเนินอยู่ และให้เราเดินทางรถไฟของรัฐได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน

คำถาม : คุณแม่ได้รับการยกเว้นใด ๆ จากรัฐบาลอินเดียบ้างหรือเปล่า? คุณแม่ได้รับอนุญาตพิเศษให้นำอะไรเข้าประเทศได้โดยไม่ต้องเสียภาษีบ้างหรือเปล่า?

คุณแม่เทเรซา : ไม่ใช่ทุกสิ่งหรอกค่ะ เพียงแต่เรื่องอาหาร ยารักษาโรค เครื่องมือแพทย์ เสื้อผ้า และบางสิ่งบางอย่างที่เราจำเป็นต้องใช้ในการทำงานของเราเท่านั้น อาทิ เครื่องเฟอร์นิเจอร์ เครื่องพิมพ์ดีดและจักรเย็บผ้า เป็นต้น เรายังต้องได้รับอนุญาตในเรื่องนำของเข้ามา เราได้รับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นแบบเป็นของขวัญ และสิ่งเหล่านั้นก็ไปสู่พวกคนยากจนทั้งสิ้น ไม่มีอะไรเป็นเรื่องแบ่งมาทำเป็นธุรกิจเลย ทุกสิ่งเหล่านั้นไปสู่คนที่มีความจำเป็นทั้งสิ้น โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ความเชื่อ หรือศาสนา และมีคนที่จำเป็นอยู่มากมายเหลือเกิน สิ่งเดียวที่เราจะต้องทำก็คือบอกทางฝ่ายรัฐบาลว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมานั้นเป็นของขวัญที่มีคนให้มาฟรี ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากทางรัฐบาลเห็นว่า

ทุกสิ่งเหล่านั้นไปถึงที่ไหน เราจึงได้รับอนุญาตที่จำเป็นต่าง ๆ ทางรัฐบาลรู้ดีว่าไม่มีอะไรเข้ากระเป๋าของพวกเราเลย ทุกสิ่งทุกอย่างถูกมอบคืนให้แก่คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลาย นั่นคือเหตุผลว่าทำไมพวกเขาไว้วางใจพวกเราและให้อนุญาตที่จำเป็นต่าง ๆ แก่เรา

คำถาม : คุณแม่จัดการกับสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับมาอย่างไรครับ?

คุณแม่เทเรซา : เรามีผู้หนึ่งคอยจดบันทึกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ทั้งหมดของเราและสิ่งที่เราได้รับมา รวมทั้งจุดมุ่งหมายที่เรากำหนดใช้ของที่ให้มาเหล่านั้นด้วย ตัวอย่างเช่น ถ้ามีใครสักคนบริจาคมา 100 รูปี เพื่อคนโรคเรื้อน เราก็จะไม่นำเงินจำนวนนั้นไปใช้เพื่อสิ่งอื่น เราพยายามทำตามความปรารถนาของผู้ให้เงินเหล่านั้น

คำถาม : ดูเหมือนว่ารัฐบาลอินเดียกำลังออกกฎระเบียบเคร่งครัดยิ่งขึ้นสำหรับธรรมทูตที่เป็นชาวต่างประเทศ คุณแม่ได้รับผลกระทบในเรื่องนี้หรือเปล่าครับ?

คุณแม่เทเรซา : เราเป็นสถาบันที่ถือกำเนิดมาในอินเดีย บ้านศูนย์กลางของเราอยู่ในอินเดีย เราจึงไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อบังคับต่าง ๆ เหล่านั้น

คำถาม : คุณแม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่นๆ บ้างหรือเปล่าครับ?

คุณแม่เทเรซา : โอ! ได้ซีคะ! เราพึ่งความช่วยเหลือของคนอื่นๆ เสมอนับตั้งแต่แรกเริ่มมาแล้ว เราเรียกพวกเขาว่าเป็นเพื่อนร่วมงานของพวกเรา เรามีเพื่อนร่วมงานอยู่หลายแบบ เริ่มด้วยพวกเด็กๆ จากหลายๆ ประเทศที่แบ่งปันเงินออมหรือเงินที่เขายอมสละจากสิ่งที่เขาอยากได้นั้นมาให้พวกเด็กๆ ในอินเดีย แม้ว่าพวกเราธรรมทูตจะสามารถมองเห็นอะไรต่างๆ ได้มากที่สุดก็ตาม เราก็คงจะทำงานของเราจริงๆ ได้เพียงเล็กน้อย หากเราไม่ได้รับความช่วยเหลือด้วยใจกว้างของเพื่อนร่วมงานนับพันนับหมื่นของเราจากทั่วโลก

คำถาม : ไม่ใช่คณะนักบวชทุกคณะที่รู้วิธีที่จะรักษาความซื่อสัตย์ต่อจิตตารมณ์เมื่อแรกตั้งคณะไว้ได้ คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมอาจจะสูญเสียจิตตารมณ์นั้นได้ไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : คำปฏิญาณข้อที่ 4 ของเราก็คือ การรับใช้คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายด้วยความเต็มใจ สิ่งนี้ควรช่วยให้พวกเราพ้นจากภยันตรายที่คุณเพิ่งกล่าวถึงมานั้นได้ พันธกิจของเรานั้นชัดเจน จนไม่อาจมีการเข้าใจผิด

ใด ๆ ได้เลย คนยากจนนั้นรู้ว่าพวกธรรมทูตของเราเป็นใครและอยู่ที่ไหน คนยากจนนั้นเป็นเหตุผลสำหรับคณะของเราและสำหรับงานของเรา

คำถาม : คุณแม่เคยถูกล่อลวงให้มีความคิดที่จะไปทำงานท่ามกลางคนร่ำรวยบ้างไหมครับ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างอาจจะง่ายเข้าสำหรับคุณแม่?

คุณแม่เทเรซา : เหตุผลที่เราเป็นอยู่ก็คือเพื่อคนยากจนทั้งหลาย เราถือกำเนิดมาเพื่อพวกเขา และเราอุทิศตัวก็เพื่อเขาเหล่านั้น โดยไม่เคยคิดที่จะหันหนีไปจากพวกเขาเลย

คำถาม : คุณแม่พยายามนำเสนอสารพิเศษทางด้านศาสนาอะไรบ้างหรือเปล่าโดยผ่านทางการงานของคุณแม่?

คุณแม่เทเรซา : ความรักไม่มีสารอื่นใดนอกจากสารของความรักนั่นเอง ทุก ๆ วันเราพยายามนำความรักเมตตามาเจริญชีวิตในทุกกิจการของเรา ถ้าเราเทศน์อะไร นั่นก็เป็นการเทศน์ด้วยกิจการต่าง ๆ ของเรา มิใช่ด้วยคำพูด

คำถาม : คุณแม่จำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากเพื่อกระทำพันธกิจนั้นของคุณแม่ใช่ไหมครับ?

คุณแม่เทเรซา : เงินนั้นเป็นประโยชน์ แต่ความรักความสนใจและความเอาใจใส่ที่เรามอบให้แก่คนอื่นนั้น

เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ความรักต้องเริ่มที่บ้าน กับผู้คนที่อยู่รอบตัวเราเองก่อน

คำถาม : คุณแม่รู้สึกไหมว่าผู้คนทั้งหลายนั้นรักคุณแม่?

คุณแม่เทเรซา : ค่ะ สำหรับคนส่วนใหญ่ แม้ว่าสภาพขัดสนที่พวกเขาส่วนใหญ่ต้องประสบอยู่นั้นจะเป็นอุปสรรคไม่ให้พวกเขามองเห็นความรักแบบไม่มีเงื่อนไขของเราก็ตาม พวกเขาเห็นว่าพวกเราเจริญชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาแบบคนจนเช่นเดียวกันกับพวกเขา พวกเขาชื่นชมกับสิ่งนี้มาก ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่ว่าสิ่งต่าง ๆ จะเป็นไปอย่างราบรื่นเสมอไปก็หาไม่ บางครั้งก็มีการแสดงความอิจฉาริษยา หรือการหมดความอดทนต่อกันออกมาเหมือนกัน เมื่อเราไม่สามารถให้พวกเขาได้ในทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการหรือร้องขอนั้น หรือเมื่อพวกเขาเห็นว่าเราเอาสิ่งของต่าง ๆ ที่พวกเขาอยากได้ไปให้คนอื่นที่มีความจำเป็นมากกว่าพวกเขา เมื่อเกิดเรื่องแบบนั้นขึ้น เราก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะไปพยายามให้เหตุผลกับพวกเขาในตอนนั้น ดีที่สุดก็คือปล่อยให้สงบลงก่อน พวกเขามักจะเปลี่ยนท่าทีเสมอเมื่ออารมณ์สงบลงแล้ว

คำถาม : ในบรรดาผู้ที่คุณแม่ดูแลช่วยเหลืออยู่มีผู้ที่กลับ

ใจมาเป็นคาทอลิกบ้างหรือเปล่าครับ?

คุณแม่เทเรซา : มีซีคะ มีบางคนกลับใจมาเป็นคาทอลิก แต่มิใช่เป็นเพราะเราคอยพยายามกระตุ้นเขาโดยตรงหรอกนะ โดยการปฏิบัติความรักเมตตาแบบคริสตชนของเรา เราก็ดึงดูดเขาเข้าใกล้พระยิ่งขึ้น และเราพยายามช่วยคนอื่นให้เข้าใกล้พระยิ่งขึ้น โดยมิได้ไปบีบบังคับใครในเรื่องศาสนาเลย เมื่อเขาเหล่านั้นยอมรับความรัก เขาก็ยอมรับพระเจ้าและในทำนองกลับกันก็เป็นเช่นนั้นด้วย เราเป็นสักขีพยานในเรื่องความรักเมตตาเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่น ในขณะเดียวกัน อาจไม่ถูกต้องหากเราลืมไปว่าเราอยู่ในประเทศอินเดีย ท่ามกลางผู้คนที่ภาคภูมิใจในธรรมเนียมประเพณีทางศาสนาและวัฒนธรรมมากหลายของตน เพราะเหตุผลนี้เองที่พวกเขามองการเปลี่ยนศาสนาในลักษณะใด ๆ ก็ตามด้วยความไม่ไว้วางใจเลย

คำถาม : สมาชิกธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมมีการติดต่อกับครอบครัวของตนเองแบบไหนครับ?

คุณแม่เทเรซา : ทันทีที่เรามอบอุทิศตัวเพื่อรับใช้คนยากจนทั้งหลาย คนพวกนั้นก็เป็นครอบครัวของเราเอง เรามิได้ปฏิเสธความสัมพันธ์ด้านสายโลหิตกับครอบครัวตามธรรมชาติของเรา แต่เรา

จำกัดตนในเรื่องการติดต่อกับพวกเขา ในกรณีพิเศษจริง ๆ เท่านั้น อาทิ ก่อนจะจากบ้านเกิดเมืองนอนไปทำพันธกิจในต่างประเทศเราจึงกลับไปบ้าน เราไม่อาจติดต่อกับครอบครัวได้มากนัก ประการแรกเนื่องจากเรายากจน เราไม่มีเงินสำหรับค่าเดินทาง ประการที่สองไม่มีพวกเราสักคนจะละหน้าที่รับใช้ดูแลคนเจ็บป่วย คนที่กำลังจะตาย คนโรคเรื้อน และพวกเด็กกำพร้าของเราไปได้ ในเมื่อเราไม่มีคนอื่นมาดูแลเขาเหล่านั้น

คำถาม : คุณแม่คิดอย่างไรครับเรื่องที่คุณแม่ได้รับรางวัลต่าง ๆ

คุณแม่เทเรซา : แม่คิดอยู่อย่างเดียวเสมอ คือว่า แม่ไม่สมควรจะได้รับรางวัลเหล่านั้นเลย แม่ขอรับไว้ด้วยความเต็มใจมิใช่เพียงเพื่อเป็นการรับรู้ความใจดีของผู้ที่มอบรางวัลเหล่านั้นให้เท่านั้น แต่แม่คิดว่ารางวัลเหล่านั้นมีความหมายยิ่งสำหรับคนยากจนและคนโรคเรื้อนของเราด้วย อีกประการหนึ่ง แม่คิดว่ารางวัลเหล่านี้มีส่วนช่วยให้ผู้คนทั้งหลายเอนเอียงมาช่วยงานที่พวกเรากำลังทำอยู่ท่ามกลางคนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายด้วย

เด็ก ๆ ทุกคนมีคุณค่า
พวกเขาเป็นของขวัญจากเบื้องบน

แม่เทเรซา

คุณแม่เทเรซา

16 สิงหาคม ค.ศ. 1910 คุณแม่เทเรซาถือกำเนิดในโลก

คุณแม่เทเรซาเป็นธิดาของนายนิโคล บอญักซุย (Nikolle Bojaxhui) กับนางดรานา เบอร์ไน (Drana Bernai) จากเชื้อสายอิตาเลียน หนูน้อยเทเรซาเกิดที่เมืองสคอปเจ (Skopje) เมืองหลวงของสาธารณรัฐแอลเบเนียแห่งมาซิโดเนีย คุณแม่เทเรซาเป็นลูกคนที่สามและคนสุดท้องของคุณพ่อคุณแม่ พี่สาวคนโตชื่ออาก้า (Aga) เกิดเมื่อปี 1905 และพี่ชายชื่อลาซาร์ (Lazar) นั้นเกิดเมื่อปี 1907 นิโคลและดรานาแต่งงานกันเมื่อปี 1900

27 สิงหาคม ค.ศ. 1910 ◈ คุณแม่เทเรซาได้รับศีลล้างบาป

หนูน้อยเทเรซาได้รับศีลล้างบาปที่วัดดวงพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้าและได้รับนามว่ากอนซา (Gonxha) คืออักแนส พ่อแม่ของเธอเป็นคริสตชนศรัทธายิ่ง โดยเฉพาะคุณแม่ของเธอ

ค.ศ. 1919 ◈ คุณพ่อของคุณแม่เทเรซาสิ้นใจ

นิโคล บอญักซุย อาจจะตายเพราะถูกวางยาพิษ หลังจากกลับจากงานประชุมทางการเมือง นิโคลเป็นสมาชิกคณะที่ปรึกษาของเทศบาลที่มีความเชื่อมั่นทางชาตินิยมรุนแรงผู้หนึ่ง

ค.ศ. 1915 - 1924 ◈ ชีวิตวัยเรียนและชีวิตในครอบครัว

หนูน้อยอักแนสไปโรงเรียนของรัฐพร้อมกับพี่สาวและพี่ชาย หนูน้อยเรียนได้ดีแม้ว่าสุขภาพของเธอจะไม่สู้แข็งแรงนักก็ตาม หนูน้อยไปเรียนคำสอนที่วัด เข้าในคณะนักขับร้องของวัด และอยู่ในกลุ่มเยาวชนคาทอลิกที่มีชื่อว่า *"ธิดาของแม่พระ"* ด้วย (Daughters of Mary) อักแนสสนใจอ่านเรื่องราวของพวกธรรมทูตและชีวประวัตินักบุญเป็นพิเศษ

คุณแม่เทเรซาสรุปชีวิตครอบครัวในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นของคุณแม่ไว้ว่า *"พวกเราเป็นหนึ่งเดียวกันดีมาก โดยเฉพาะหลังจากที่คุณพ่อของเราเสียชีวิตไปแล้ว เรามีชีวิตอยู่เพื่อกันและกัน และเราพยายามทำให้กันและกันมีความสุข พวกเราเป็น*

หนึ่งเดียวกันมาก และเราเป็นครอบครัวที่มีความสุขยิ่ง”

ลาซาร์ ลูกชายคนเดียวของครอบครัวพูดถึงชีวิตด้านศาสนาของแม่และพี่สาวน้องสาวของตนว่า *“เรามีบ้านอยู่ใกล้วัดดวงพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของพระเยซูเจ้า บางครั้งดูเหมือนคุณแม่และพี่สาวน้องสาวของผมจะอยู่ในวัดพอ ๆ กับอยู่ที่บ้านทีเดียว พวกเขามักจะเข้าไปร่วมกับพวกนักขับร้องกิจการทางศาสนาและสนใจเรื่องเกี่ยวกับงานธรรมทูตต่าง ๆ”*

ลาซาร์ยังพูดถึงความใจกว้างของผู้เป็นมารดาด้วยว่า *“คุณแม่ไม่เคยปล่อยให้คนยากจนที่มาเคาะประตูบ้านของเราต้องกลับไปมือเปล่าเลย”* เมื่อพวกลูก ๆ มองคุณแม่แบบแปลก ๆ คุณแม่ก็จะพูดว่า *“จำไว้นะว่า แม้คนเหล่านั้นจะไม่ใช่ญาติพี่น้องของเรา แม้ว่าเขาจะยากจนก็ตาม เขาก็เป็นพี่น้องของเราด้วย”*

ตอนอายุ 12 ปี อักแนสเกิดมีความรู้สึกเป็นครั้งแรกว่าถูกเรียกให้ไปใช้ชีวิตเป็นนักบวชธรรมทูต เป็นเสียงเรียกที่สงบนิ่งอยู่ภายในตัวเธอเป็นเวลาหลายปีทีเดียว ในระหว่างนั้นเธอก็ยังเป็นสมาชิกที่ขยันขันแข็งของกลุ่ม *“ธิดาของแม่พระ”* อยู่ต่อไปพร้อมกับมีความสนใจเรื่องดินแดนธรรมทูตมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้โดยได้รับการสนับสนุนจากบรรดาพระสงฆ์ที่วัดซึ่งเป็นสงฆ์เยสุอิต ลาซาร์ พี่ชายของอักแนสไปเรียนที่สถาบันทหารในออสเตรียเพื่อเตรียมเป็นนายทหารม้า

ค.ศ. 1928 กระแสเรียกให้เข้าคณะซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโต

ความสนใจของอักแนสในเรื่องดินแดนธรรมทูตนั้นได้รับการยืนยันจากเสียงชัดเจนให้เข้าสู่ชีวิตนักบวชในขณะที่อักแนสกำลังสวดภาวนาอยู่หน้าพระแท่นพระมารดาองค์อุปถัมภ์แห่งสคอปเจ (Patroness of Skopje) *"พระแม่สวดภาวนาเพื่อแม่และช่วยแม่ให้ค้นพบพระกระแสเรียกของตนเอง"* ด้วยคำแนะนำและความช่วยเหลือของพระสงฆ์เยสุอิตชาวยูโกสลาเวียผู้หนึ่ง อักแนสจึงได้ขอสมัครเข้าคณะซิสเตอร์แม่พระแห่งลอเร็ตโต (ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่าซิสเตอร์ไอริช) อักแนสถูกดึงดูดจากการทำงานธรรมทูตของซิสเตอร์เหล่านี้ในประเทศอินเดีย

26 กันยายน ค.ศ. 1928 เดินทางไปบ้านศูนย์กลางของคณะในไอร์แลนด์

อักแนสถือว่าเป็นพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เธอออกเดินทางไปยังกรุงดับลิน โดยนั่งรถไฟผ่านยูโกสลาเวีย ออสเตรีย สวิตเซอร์แลนด์ ฝรั่งเศส และอังกฤษ จนกระทั่งมาถึงบ้านศูนย์กลางของคณะซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโต

1 ธันวาคม ค.ศ. 1928 เดินทางสู่เมืองกัลกัตตา

หลังจากเรียนภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นเป็นเวลา 2 เดือนเต็ม อักแนสก็ออกเดินทางโดยทางเรือมุ่งสู่ประเทศอินเดียและมาถึงที่นั่นเมื่อวันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1929 ใช้เวลาเดินทาง 37

วัน อักแนสอยู่ที่กัลกัตตาเพียงหนึ่งอาทิตย์ จากนั้นก็ถูกส่งไปยังเมืองดาร์จีลิง (Darjeeling) บริเวณเชิงเทือกเขาหิมาลัยเพื่อเริ่มชีวิตนวกภาพของเธอ

24 พฤษภาคม ค.ศ. 1931 พิธีปฏิญาณตัวชั่วคราว

หลังจากเป็นนวกชนได้ 2 ปี อักแนสก็ปฏิญาณตัวชั่วคราวเป็นซิสเตอร์ในคณะซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโต เปลี่ยนชื่อรับศีลล้างบาปจากอักแนสเป็นเทเรซา *"แม่เลือกชื่อเทเรซา สำหรับการปฏิญาณเป็นนักบวชของแม่ แต่มิใช่เป็นชื่อของท่านนักบุญเทเรซาแห่งอาวิลาหรอกค่ะ แม่เลือกชื่อเทเรซาแห่งดอกไม้น้อยนักบุญเทเรซาแห่งลิซิเออต่างหาก"*

ค.ศ. 1930-1937 ซิสเตอร์เทเรซาในกัลกัตตา

หลังจากการปฏิญาณตัวชั่วคราวแล้ว ซิสเตอร์เทเรซาก็มาอยู่ที่กัลกัตตา เป็นครูสอนภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ที่โรงเรียนเซนต์แมรี่ ที่ดำเนินการโดยคณะซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโตนี้

24 พฤษภาคม ค.ศ. 1937 ปฏิญาณตนครั้งสุดท้าย

หลังจากได้รื้อฟื้นคำปฏิญาณถวายตัวหลายครั้งแล้ว ที่สุดซิสเตอร์เทเรซาก็ได้ถวายคำปฏิญาณสุดท้ายเป็นซิสเตอร์คณะแม่พระแห่งลอเร็ตโต เป็นสมาชิกของคณะซิสเตอร์ที่ตั้งขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 16 ในประเทศอังกฤษ โดยแมรี่ วาร์ด

คุณแม่เทเรซาได้สรุปชีวิตในช่วงเป็นนักบวชอยู่ในคณะที่แมรี่ วาร์ด ตั้งขึ้นไว้ว่า *"แม่เป็นซิสเตอร์ที่มีความสุขที่สุดในคณะซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโต แม่อุทิศตัวสอนเรียน แม่ทำงานนั้นด้วยความรักต่อพระเจ้า เป็นงานแพร่ธรรมที่แท้จริง แม่ชอบงานนั้นมาก"* คุณแม่เทเรซากลายเป็นผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการในโรงเรียนเซนต์แมรี่

10 กันยายน ค.ศ. 1946 ❖ วันที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

นี่เป็นคำที่คุณแม่เทเรซาเองใช้เรียกวันนั้น เธอเล่าว่า *"ขณะที่แม่กำลังเดินทางโดยรถไฟจากกัลกัตตาไปดาร์จีลิงเพื่อทำกิจศรัทธาร่วมกับซิสเตอร์อื่น ๆ แม่กำลังสวดภาวนาอยู่เงียบ ๆ เมื่อแม่เกิดความรู้สึกมีเสียงเรียกขึ้นมาในกระแสเรียกของแม่ สารนั้นชัดเจนยิ่งนัก แม่จะต้องออกจากคอนแวนต์ และอุทิศตนช่วยเหลือคนยากจนโดยไปใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา นี่เป็นคำบัญชา แม่รู้ว่าจะต้องไปที่ไหน แต่แม่ไม่ทราบว่าจะไปที่นั่นได้อย่างไร"*

16 สิงหาคม ค.ศ. 1948 ❖ คำอนุญาตจากกรุงโรมให้คุณแม่เทเรซาดำเนินตามเสียงเรียกใหม่นั้น

การจากบรรดาซิสเตอร์พระแม่แห่งลอเร็ตโตไปนั้นเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับซิสเตอร์เทเรซา เพื่อจะทำเช่นนั้นได้ เธอต้องได้รับอนุญาตจากทางกรุงโรมหลังจากมีการตกลงเรียบร้อยแล้วในคณะของเธอ ที่สุดเธอก็ได้รับอนุญาตให้เจริญชีวิตเป็นซิสเตอร์

นอกอารามได้ เธอออกจากอารามเมื่อ 16 สิงหาคม ค.ศ. 1948 หลังจากได้ถอดชุดนักบวชซิสเตอร์คณะพระแม่แห่งลอเร็ตโตออก และสวมชุดส่าหรีสีขาวซึ่งก็ดูเหมือน ๆ กับพวกผู้หญิงยากจนที่สุดในอินเดียสวมใส่อยู่ ส่าหรีนั้นมีแถบริมเป็นสีฟ้า เป็นสัญลักษณ์ถึงความปรารถนาของคุณแม่ที่อยากเลียนแบบพระนางพรหมจารีมารีอา

คุณแม่เทเรซาออกจากกัลกัตตาเพื่อไปรับการอบรมหลักสูตรเร่งรัดเรื่องการพยาบาลพื้นฐานเป็นเวลา 3 เดือน จากนั้นก็กลับมาลงมือปฏิบัติสิ่งที่เธอปรารถนา คืออุทิศตนรับใช้คนยากจนที่สุดในบรรดาคนยากจนทั้งหลายตามชุมชนแออัดในเมืองกัลกัตตา ในปีนี้เองที่เธอยื่นขอและได้รับสิทธิเป็นพลเมืองอินเดียซึ่งเธอจะคงไว้จนตลอดชีวิตของเธอ พระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 ทรงมอบสิทธิเป็นพลเมืองวาติกันให้คุณแม่เทเรซาด้วยในช่วงปลายปี ค.ศ. 1970 เพื่อช่วยให้การเดินทางทำงานธรรมทูตของคุณแม่สะดวกขึ้น

19 มีนาคม ค.ศ. 1949 ผู้ติดตามคุณแม่เทเรซากลุ่มแรกในกระแสเรียกใหม่ของคุณแม่

สุภาสิณี ดาส (Subashini Das) ลูกศิษย์คนหนึ่งได้พบคุณแม่เทเรซาโดยบังเอิญ เธอบอกกับคุณแม่เทเรซาว่าอยากจะมาร่วมงานกับคุณแม่ สุภาสิณี ดาส จึงเป็นซิสเตอร์คนแรกของคณะนักบวชที่จะเกิดขึ้น

10 กรกฎาคม ค.ศ. 1950 คณะนักบวชธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้รับการรับรองจากทางกรุงโรม

สุภาพสตรีสาวคนอื่นก็ตามสุภาสิณี ดาส มาในระยะต่อมาตามที่สัญญาไว้ คุณแม่เทเรซากล่าวว่า *“หลังจากปี ค.ศ 1949 แม่ก็เห็นสุภาพสตรีสาวตามกันมาคนแล้วคนเล่า คนพวกนั้นเคยเป็นลูกศิษย์ของแม่มาก่อนทั้งสิ้น พวกเขาต้องการมอบทุกสิ่งแด่พระ และพวกเขาก็รีบที่จะทำเช่นนั้น”* วันที่ 7 ตุลาคม ค.ศ. 1950 วันฉลองแม่พระแห่งสายประคำศักดิ์สิทธิ์ กรุงโรมก็ได้รับรองคณะนักบวชธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม มีหญิงสาว 10 คน เริ่มชีวิตนวกภาพซึ่งใช้เวลา 2 ปี

22 สิงหาคม ค.ศ. 1952 เปิดบ้านสำหรับคนที่กำลังจะตาย

ตอนนั้นมีหญิงสาวเกือบ 30 คนอยู่ในคณะของเรา 12 คนในพวกนั้นได้ทำพิธีปฏิญาณตัวตลอดชีพแล้ว มีนวกชนอยู่ 12 คนและที่เหลือเป็นสมัครเณรี (Postulants) พวกซิสเตอร์เองก็ต้องการมีอารามเป็นของตนเอง พวกเขาเป็น “แขกรับเชิญ” อยู่ในแฟลตที่มีคนเช่าไว้ให้เราโดยได้รับบริจาคจากมิแชล โกเมซ (Michael Gomes) พวกซิสเตอร์ใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนและรับการอบรมชีวิตนักบวช ในขณะเดียวกันก็ดูแลเอาใจใส่เด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งตามชุมชนแออัด คนเจ็บป่วยและคนที่กำลังจะตาย

คุณแม่เทเรซาจัดการให้มีบ้านสำหรับคนที่กำลังจะตายที่กาลีฮัท (Kalighat) อันเป็นวิหารฮินดูร้างใจกลางเมืองกัลกัตตา มีการเปิดบ้านเมื่อ 22 สิงหาคม ค.ศ. 1952 วันฉลองพระนาง

มารีอาผู้นิรมล แล้วบ้านนั้นก็มีคนเข้ามาอยู่เต็มในทันทีซึ่งก็เป็นเช่นนี้อยู่เสมอตลอดหลายปี แม้ว่าจะมี "คนจากไป" อยู่เสมอก็ตาม (มีการรับคนเข้ามาอยู่ใหม่เสมอ) บ้านนั้นมีชื่อว่า "นิรมัลหริเดย์)" (Nirmal Hriday) แปลว่า "บ้านแห่งดวงใจบริสุทธิ์" (Home of the Pure Heart) เป็นชื่อที่พวกฮินดูยอมรับได้ พวกฮินดูเป็นชนหมู่มากที่เข้ามาอยู่ในบ้านของเราหลังนั้น

ค.ศ. 1953 ❖ เรามีบ้านศูนย์ของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม

หลังจากเรา "เฝ้ารบเร้า" สวรรค์ด้วยคำภาวนาสม่ำเสมอของเรา เราก็สามารถหาเงินมาซื้อบ้านศูนย์ของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมของเราได้ ตั้งอยู่ ณ เลขที่ 54 Lower Circular Road ในกัลกัตตา บ้านหลังนี้มีทำเลเหมาะกับความต้องการและตอนนั้นก็กว้างขวางมาก บ้านศูนย์ของคณะหลังนี้จะกลายเป็นศูนย์กลางของพวกเราธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม

ใกล้กันนั้น บนถนนสายเดียวกัน พวกซิสเตอร์ก็ได้เช่าบ้านหลังหนึ่งสำหรับเด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งและเด็กกำพร้า แต่ต่อมาก็ขายบ้านนั้นไป พ่อแม่หลายคนของเด็กพวกนั้นก็ได้สิ้นใจที่บ้านของคนที่กำลังจะตายหลังนั้น

เริ่มแรก พวกซิสเตอร์ต้องการเปิดบ้านสำหรับคนโรคเรื้อนที่กำลังดูแลอยู่นั้นด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้คนส่วนมากยังคัดค้านกันอยู่ พวกซิสเตอร์ก็เลยจัดเป็นรูป "คลินิกเคลื่อนที่" สำหรับดูแลคนโรคเรื้อนแทน ต่อมาพวกซิสเตอร์ก็จะ

สามารถเปิดศูนย์ฟื้นฟูที่ช่วยตัวเองสำหรับคนโรคเรื้อนเหล่านั้น ศูนย์นั้นมีชื่อว่า "ติตาร์การ์" (Titagahr) กับ "สันติ นาการ์" (Shanti Nagar) บริเวณนอกเมืองกัลกัตตา

ค.ศ. 1962 คุณแม่เทเรซาได้รับเกียรติให้ได้รับรางวัลต่าง ๆ ในเอเชีย

คุณแม่เทเรซาได้รับเกียรติให้ได้รับรางวัล บัดนา ศรี (ลำดับชั้นของดอกบัว) ที่ทางรัฐบาลอินเดียมอบให้คุณแม่และรางวัลแม็กไซไซ ที่ทาง "ซีโต" (SEATO องค์การสนธิสัญญาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) มอบให้ คุณแม่ได้รับการประกาศเกียรติคุณเป็นสตรีดีเด่นแห่งเอเชีย อย่างไรก็ตาม คุณแม่ก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางทางตะวันตกด้วย

1 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1965 คณะนักบวชธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้รับการรับรู้กว้างไกลขึ้น

คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมตั้งขึ้นมาได้ 15 ปีแล้ว ในตอนนั้น สมาชิกของคณะเจริญเติบโตมากขึ้นอย่างพิเศษและกระจายไปมาก เรามีซิสเตอร์ประมาณ 300 คนอยู่ในคณะและตามบ้านของเราอีกหลายแห่ง มีซิสเตอร์ของเราที่เป็นชาวยุโรปหลายเชื้อชาติด้วยกัน บ้านของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมของเรายังตั้งอยู่ในประเทศอินเดีย ภายใต้อำนาจปกครองของ

พระสังฆราชท้องถิ่นด้วยการสนับสนุนจากพระสังฆราชหลายองค์ พระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 จึงออกกฤษฎีการับรองความเหมาะสมของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม โดยให้ "Validity" แก่คณะของเราเพื่อพระศาสนจักรคาทอลิกโดยส่วนรวมด้วยกฤษฎีกานี้ รวมทั้งคำเชิญจากพระอัครสังฆราชแห่งบาร์กีซิเมโต (Barquisimeto) ประเทศเวเนซุเอลา ให้ไปเปิดบ้านของเราในสังฆมณฑลของท่านนั้น ก็ช่วยให้คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้ขยายงานธรรมทูตนี้ออกไป

ค.ศ. 1965 - 1971 เปิดบ้านใหม่ของคณะเพิ่มขึ้นทั่วโลก

บ้านของคณะในเวเนซุเอลานั้นนับเป็นบ้านแรก "ในต่างประเทศ" ของคุณแม่เทเรซา ช่วงหลายปีต่อมาก็มีการเปิดบ้านเพิ่มขึ้นในแอฟริกา ออสเตรเลีย (ที่เมลเบิร์นและอาดีเลด) ยุโรป (ในอังกฤษและอิตาลี) เป็นการตอบรับคำเชิญที่บรรดาพระสังฆ-ราชท้องถิ่นมีมาถึงคุณแม่เทเรซา บ้านแรกของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมในอิตาลีอยู่ที่กรุงโรม เป็นการตอบรับคำเชิญของพระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 ในฐานะพระสังฆราชแห่งกรุงโรม พระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 นับเป็นผู้ชื่นชมและผู้อุปถัมภ์งานของคุณแม่เทเรซาผู้หนึ่ง ในปี ค.ศ. 1971 คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมมีบ้านอยู่ถึง 50 แห่งแล้วในขณะนั้น

26 มีนาคม ค.ศ. 1969 เพื่อนร่วมงานของคณะธรรม-ทูตแห่งเมตตาธรรมได้รับการตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ

เพื่อนร่วมงานทั้งหลายของคุณแม่เทเรซากลายมาเป็นความจริงฝ่ายจิตและเป็นส่วนประกอบสำคัญในการช่วยขยายงานของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมนี้ เป็นการยากแม้ว่าอาจทำได้ที่จะบอกให้แน่นอนถึงจำนวนของเพื่อนร่วมงานเหล่านั้น ทั้งนี้เป็นเพราะจำนวนนั้นมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นเพราะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมมิได้สนใจเก็บสถิติแน่นอนไว้ด้วย มีเพื่อนร่วมงานเหล่านั้นนับตั้งแต่เมื่อเริ่มตั้งคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมขึ้นเมื่อวันที่ 3 มีนาคม ค.ศ. 1969 พระสันตปาปาเปาโล ที่ 6 ก็ได้อนุมัติรับรองสถานภาพของเพื่อนร่วมงานเหล่านั้น ฉะนั้นพวกเขาจึงผูกพันอย่างเป็นทางการอยู่กับคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมนี้

12 กรกฎาคม ค.ศ. 1972 ดรานา เบอร์ไน มารดาของคุณแม่เทเรซาถึงแก่มรณกรรม

มารดาของคุณแม่เทเรซาถึงแก่มรณกรรมในแอลเบเนีย มารดาของคุณแม่เทเรซาต้องการเดินทางจากแอลเบเนียมาพบลูกสาวของตนในอินเดีย พร้อมทั้งไปพบลูกชายที่อยู่ในซิซิลีด้วยก่อนที่เธอจะตาย รัฐบาลแอลเบเนียไม่ยอมอนุญาตให้มารดาของคุณแม่เทเรซาออกนอกประเทศ

ค.ศ. 1974 อาก้า บอญักซุย พี่สาวคนเดียวของคุณแม่เทเรซาสิ้นชีวิต

พี่สาวของคุณแม่เทเรซาสิ้นใจในแอลเบเนียโดยไม่มีโอกาสได้พบน้องสาวหรือน้องชายของตนก่อนตายเลย

17 ตุลาคม ค.ศ. 1979 คุณแม่เทเรซาได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์ สาขาสันติภาพ

ในช่วงทศวรรษ 1970 ปลายปากกาและไมโครโฟนของนักหนังสือพิมพ์อังกฤษชื่อ มัลคอล์ม มักเกอริดจ์ (Malcolm Muggeridge) ทำให้คุณแม่เทเรซามีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันทั่วในตะวันตก มิใช่แต่เพียงในแวดวงคาทอลิกเท่านั้น แต่ในสังคมวงกว้างด้วย ผลที่ตามมาก็คือ คุณแม่เทเรซาได้รับรางวัล "ชาวซามาเรียผู้ใจอารี" จากสหรัฐอเมริกา รางวัลเท็มเปิลตัน "เพื่อความก้าวหน้าทางศาสนา" (Templeton Award for Progress in Religion) จากอังกฤษ และรางวัลสันติภาพของพระสันตะ-ปาปายอห์น ที่ 23 จากวาติกันด้วย (The Pope John xxiii Peace Prize) วันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1979 คุณแม่เทเรซาได้รับการประกาศให้ได้รับรางวัลอันเป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลก คือรางวัลโนเบลไพรซ์ สาขาสันติภาพ อย่างไรก็ดี ความเชื่อและความสุภาพราบเรียบของคุณแม่ก็ไม่เปลี่ยนไปเลย

10 ธันวาคม ค.ศ. 1979 คุณแม่เทเรซาไปรับรางวัลโนเบลไพรซ์

คุณแม่เทเรซารับรางวัลโนเบลไพรซ์จากพระหัตถ์ของกษัตริย์โอลาฟ ที่ 5 แห่งนอร์เวย์ในนามของคนยากจนทั้งหลายที่คุณแม่เป็นตัวแทนและที่คุณแม่ได้อุทิศชีวิตให้พวกเขา

ค.ศ. 1980-1985 คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมเปิดบ้านแห่งใหม่ขึ้นอีกแห่งและได้รับการอวยพรให้มีกระแสเรียกมากมาย

ในปี ค.ศ. 1980 มีบ้านคณะ 14 แห่งอยู่นอกประเทศอินเดียตามที่ต่างๆ กัน นับแต่ในเลบานอนจนถึงเยอรมนีตะวันตก ยูโกสลาเวีย เม็กซิโก บราซิล เปรู เคนยา ไฮติ สเปน เบลเยียม นิวกินี และอาร์เจนตินา หลังจากที่คุณแม่เทเรซาได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์แล้ว คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมก็มีอัตราขยายตัวอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง คือมีการเปิดบ้าน 18 แห่งในปี ค.ศ. 1981, 12 แห่งในปี ค.ศ. 1982 และ 14 แห่งในปี ค.ศ. 1983 คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้รับการอวยพรให้มีอัตรากระแสเรียกเพิ่มทวีขึ้นมาก เป็นผลทำให้คณะนี้กลายเป็นคณะที่ได้รับการยกเว้นพิเศษในบริเวณที่จำนวนกระแสเรียกใหม่ๆ สู่ชีวิตนักบวชนั้นลดลง

ค.ศ. 1986 - 1989 ⊠ คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมเข้าไปสู่หลายประเทศที่ก่อนหน้านั้นไม่ยอมเปิดรับบรรดาธรรมทูต

คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้รับอนุญาตให้เปิดบ้านในหลายประเทศที่ก่อนหน้านั้นปิดประตูไม่ต้อนรับพวกธรรมทูตเลย อาทิ ประเทศเอธิโอเปีย และเยเมนใต้ พวกธรรมทูตฯ ยังได้รับอนุญาตให้เข้าไปในประเทศนิคารากัว คิวบา และรัสเซียด้วย ซึ่งเป็นประเทศที่ลัทธิอเทวนิยมได้รับการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากทางรัฐ

สำหรับกรณีของสหภาพโซเวียตนั้น ผลประการหนึ่งของนโยบายเปเรสทรอยก้าของมิคาอิล กอร์บาร์ชอฟ (Mikhail Gorbachev's perestroika) นั่นก็คือการอนุญาตให้คุณแม่เทเรซาไปเปิดบ้านของคณะได้ในกรุงมอสโก

กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1986 ⊠ พระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เสด็จเยือนกัลกัตตา

พระสันตะปาปาเสด็จมาเยือนคุณแม่เทเรซา พระองค์เสด็จมาดูงานจริง ๆ ของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม

21 พฤษภาคม ค.ศ. 1988 ⊠ เปิดบ้านของคณะในกรุงวาติกัน

คณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมได้เปิดบ้านพักสำหรับผู้ที่

ไม่มีที่พำนักที่ว่าติกันในกรุงโรม บ้านนั้นมีชื่อว่า “ของขวัญจากแม่พระ” ทั้งนี้เพื่อเฉลิมฉลองปีแม่พระ บ้านนั้นมี 72 เตียงสำหรับชายและหญิง และมีห้องอาหาร 2 ห้อง ห้องหนึ่งสำหรับผู้อยู่ประจำ อีกห้องสำหรับผู้ที่ผ่านมาแวะ บ้านนั้นยังมีห้องโถงใหญ่ ห้องพยาบาล และมีระเบียงทางเดิน ที่หันไปสู่ห้องโถงของพระสันตะปาปาเปาโล ที่ 6 เพื่อรับผู้เข้าเฝ้าด้วย

ค.ศ. 1988 - 1989 ❖ คุณแม่เทเรซาเข้าโรงพยาบาล 52 ครั้ง

เนื่องจากมีปัญหาเรื่องหัวใจ คุณแม่เทเรซาจึงถูกส่งเข้าโรงพยาบาล 2 ครั้ง มิใช่เป็นครั้งแรกที่คุณแม่เทเรซาตรากตรำทำงานหนักจนถึงขั้นหมดเรี่ยวแรงและต้องถูกส่งโรงพยาบาล แม้สมเด็จพระสันตะปาปาเองก็ยังทรงขอร้องคุณแม่ให้ดูแลเอาใจใส่สุขภาพของตัวเธอเองบ้าง แพทย์คอยตรวจสอบเธอเป็นระยะ ๆ แล้วยังสั่งให้คุณแม่พักรักษาตัวเป็นเวลา 6 เดือนด้วย

16 เมษายน ค.ศ. 1990 ❖ คุณแม่เทเรซาออกจากตำแหน่งคุณแม่มหาธิการิณีของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม

คุณแม่เทเรซาให้เหตุผลว่าสุขภาพของเธอไม่ดีมาก ๆ เธอจึงลาจากหน้าที่มหาธิการิณีของคณะของเธอ เมื่อผ่อนคลายจากภาระรับผิดชอบต่าง ๆ แล้ว คุณแม่เทเรซาก็สามารถเดินทางไปเยี่ยมบ้านซิสเตอร์ของคณะในที่ต่าง ๆ ได้มากขึ้น

กันยายน ค.ศ. 1990 **คุณแม่เทเรซาได้รับการเรียกร้องให้พักจากการเกษียณและได้รับเลือกเป็นมหาธิการิณีของคณะธรรมทูตแห่งเมตตาธรรมอีกครั้ง**

บรรดาซิสเตอร์ทราบเป็นอย่างดีถึงอัจฉริยภาพความเป็นผู้นำด้านชีวิตจิตของคุณแม่เทเรซาในคณะซิสเตอร์ธรรมทูตแห่งเมตตาธรรม จึงได้เลือกคุณแม่เป็นมหาธิการิณีของคณะอีก แม้ว่าคุณแม่จะมีอายุถึง 80 ปี และสุขภาพไม่สู้ดีนักก็ตาม

สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง
8/23 ซอยบ้านช่างหล่อ ถนนพรานนก บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02-411-0774, 02-412-0744, 02-866-1557
โทรสาร 02-848-9756
Website : www.komol.org
E-mail : komol@komol.org
สั่งซื้อหนังสือ book@komol.org

แม้แผ่นดินผืนนี้
จะแห้งแล้งรอยยิ้ม
และแตกร้าวในบางช่วงจังหวะเวลา
แต่ธารน้ำแห่งความรัก เมตตา
ยังคงไหลรินอย่างต่อเนื่อง สงบเงียบ

